

புதிய இலக்கிய உலகம்

சாரல்நாடன்

சாரல் வெளியீட்டகம்

உலகம், சே. என். சிவசுப்பிரமணியன்
சென்னை
சென்னை
19/9/06

புதிய இலக்கிய உலகம்

சாரல்நாடன்

**இந்நூலாசிரியர் இயற்றி இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்
பரிசுபெற்ற ஆய்வு நூல்கள்**

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்	- 1988
பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்	- 1998
மலையகத் தமிழர் வரலாறு	- 2003

மத்திய மாகாண சாகித்தியப் பரிசுபெற்ற நூல்கள்

மலையக வாய்மொழி இலக்கியம்	- 1993
மலைக்கொழுந்தி - சிறுகதைகள்	- 1994
மலையக இலக்கியம்	- 2001

புதிய இலக்கிய உலகம்

சாரல்நாடன்

சாரல் வெளியிட்டகம்
இல. 7, ரொசிப்டா பல்குட்டுச் சந்தை
கொட்டகலை

இந்நூலானது நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் உதவியுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இலங்கைத் தேசிய நூலகம் - வெளியீடுகளில் உள்ள பட்டியற் தரவு

சாரல்நாடன். நல்லையாசி

புதிய இலக்கிய உலகம் - சாரல்நாடன்

கொட்டகலை. சாரல் வெளியீட்டகம் - 2006

ப 80 .சமீ 21

ISBN 955-8559-14-4

விலை 150.00

1.894 - 8113டிடிசி22

II. புதிய இலக்கிய உலகம் -

1. தமிழ் இலக்கியம்

கட்டுரைத் தொகுதி

Publication No : 16

Title : **PUTHIYA ILAKKIYA OOLAGAM**

-New Literary Arena-

Subject : Essays on Hill Country Tamil Literature

Author : **Saralnadan**

Saralagam

60, Rosita Housing Scheme, Kotagala

T.P: 051-2222889

Publisher : **Saral Publishers**

No7, Rosita Shopping Complex, Kotagala

Copyright : Author

First Edition : July 2006

ISBN : 955-8559-14-4

Price : 150/-

Pages : VIII + 72 = 80

Printers : Techno Printers

55, E.A.Coaray Mw, Colombo - 06

**பிழைக்க வந்த இலங்கைப் பூமியில்,
சக தொழிலாளரின் நலன் கருதி
சங்கமமைத்துத்தூக்கிலிடப்பட்ட**

வீராசாமி (27-02-1942)

வேலாயுதம் (28-02-1942)

**தொழிலாளத் தோழர்கள் நினைவுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்.**

முன்னுரை

புதிய இலக்கிய உலகம் என்ற இந்த நூலில், இலங்கையில் கடந்த நூற்றாண்டில் மலர்ச்சியுற்ற மலையக இலக்கியத்தில், நாற்பதாண்டுக் காலம் தொடர்ந்து பங்களிப்புச் செய்தவன் என்ற முறையில், இலக்கியம் குறித்த சில நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியுள்ளேன்.

வேறெங்குமே நிரந்தரப்பதிவு காணாத சிறுகதைகள் சிலவற்றையும் சேர்த்துள்ளேன்.

நீறு பூத்த நெருப்பில் ஊதி ஊதித்தான் பயன் பெறமுடியும்.

நமது பழைய இலக்கிய முயற்சிகளை ஊதி ஊதி இங்கு நான் காட்ட முயல்வதும் இந்தப் பயன் கருதியே.

இவைகளை ஆவணமாக இன்றைய வாசகர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற என் நெடுநாளைய விருப்பம் இப்போதுதான் நிறைவேறுகின்றது.

இதற்குப் பக்கபலமாக உதவிய நண்பர்கள் சு.முரளிதரன், எஸ்.அந்தனிலீவா ஆகியோருக்கு என் இதயம் நிரம்பிய நன்றிகள்.

இந்நூலாக்கத்துக்கு உதவிய தேசிய, நூலக ஆவணவாக்கலின் தலைவர் திரு. எம்.எஸ்.யு. அமரசிரி அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

சாரலகம்
கொட்டகலை

அன்புடன்
சாரல் நாடன்

பொருளடக்கம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம்	01
தேயிலைத் தோட்டத்திலே மீனாட்சி	05
மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்	15
மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை	20
தொழிற்குலத்தின் கலைத்துறை	28
துரைவி பதிப்பகம்	32
வாழ்க்கைப் பாதையிலே	44
காலம் பதில் சொல்லட்டும்	57
அறுபதுகளில் தமிழ் எழுத்துக்கள்	65
சான்றாதாரம்	68
பெயர் - இதழ் - அகர நிரல்	70

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம்

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ்ஸின் நடப்பியல் வரலாற்றை, 1919-1928 காலப்பகுதிக்கு ஓர் ஆவணமாகத் தந்துள்ளார் முன்னாள் பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா. 1928 இல் அச்சான அந்நூலில் சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலங்களில் இலங்கையில் ஆர்வமுடன் செயல்பட்ட இந்திய சங்கங்களையும், இந்தியர்களையும் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

இந்தியர் சங்கத்தின் சார்பாக லோரிமுத்துக்கிருஷ்ணா, ஏ.சாம்.ஜோன், இலங்கை இந்தியர் சார்பாக டாக்டர் டேவிட், கண்டி தமிழ்சங்கத்தின் சார்பாக எஸ். எஸ். ராஜரத்தினம், வி. எம். சோமசுந்தரம், காந்தி சங்கத்தின் சார்பாக ஜே. பி. ஜோன், ஜே. பி. கிறிஸ்டியன், கோ. நடேசய்யர், என். சத்தியவாகேஸ்வர அய்யர், எச். நெல்லையா, டி. சாரநாதன் முதலானோரின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவர்களில் பலர் பத்திரிகையுலகுடனும், எழுத்துலகுடனும், படைப்பிலக்கியத்துடனும் பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். கோ. நடேசய்யர் 1887-1947; எச். நெல்லையா 1889-1941; டி. சாரநாதன் 1902-1950 ஆகியோர் படைப்பிலக்கியத்தில் பெயர் பதித்தவர்கள். அரசியல் குறித்தெழுதுவதில் கோ. நடேசய்யரும்; நாவல்கள் படைப்பதில் எச்.நெல்லையாவும் ஓரங்க நாடகங்கள் தயாரிப்பதில் டி. சாரநாதனும் புகழ் பெற்றிருந்தார்கள்.

இலங்கையின் முதல் தமிழ்த்தினசரி ஜனமித்திரன் ஆகும். 1918^{ல்} வெளிவந்த இப்பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியர் லோரிமுத்துக்கிருஷ்ணா. இந்தப்பத்திரிகையின் மூன்று வருட வெளியீடுகளும் நாள் தவறாமல் $364 \times 2 + 365 \times 1 = 1093$ தேசிய

சுவடித்திணைக்களத்தில் இன்றும் இருக்கின்றன. இதில் குறிப்பிட்டு நாம் கவனிக்கத்தக்கவை இதன் ஆசிரிய தலையங்கங்கள்தாம். எடுத்துக்காட்டாக :-

இந்தியரின் நலவுரிமைகள்	23-01-1919
கூலியாட்களின் நிலைமைகள்	02-04-1919
இலங்கை இந்திய அசோஷியேசன்	17-07-1919
பற்றுச்சீட்டுத் தொலையவேண்டும்	31-08-1919
தொழிலாளர் இயக்கம்	22-11-1919

என்ற தலையங்கங்களைக் கூறலாம்.

“இந்தியர்கள் இலங்கைப்பிரதேசத்தில் ஏழு லட்சம் பேர் - இலங்கை சனத்தொகையில் ஆறில் ஒரு பங்கினர், இருக்கின்றனர்” என்பதுவும்,

“காலமெல்லாம் கஷ்டத்தை அனுபவித்து ஜன்ம தேசம் போக வேண்டுபவர்களுக்கு கூலியாள் சட்டம் குறுக்கே நிற்கிறது” என்பதுவும்,

“அவர்கள் தேசத்தை விட்டுப்பிறப்பட எண்ணிய தினம் முதல் தென்னிலங்கையிலிருந்து திரும்பிப்போகின்ற வரை” என்பதுவும்,

“தோட்டங்களுக்குச் செல்வோர்கள் அநேகமாக அடிமைகளைப் போலவே கருதப்படுதலியல்பு. இப்பொழுது ஒரு சட்டம் அனுஷ்டானத்திலிருந்து வருகின்றது. அச்சட்டமானது வேலை செய்யத்தவறியவர்களை ‘கிரிமினல் ஹோதாவில்’ தண்டிக்க இடம் கொடுக்கிறது” என்பதுவும், இத்தலையங்க வாசகங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட வரிகளாகும்.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ஆரம்பிப்பதற்கு ஒரு வருட காலத்துக்கு முற்பட்டு, ஒரு மூன்றாண்டு காலத்துக்கு இலங்கைத் தீவில் இந்தியர்களின் நிலைமையையும், அதன் பிரதிபலிப்பாக இந்தியாவிலிருந்து வெளியான சுதேசமித்திரன் இதழில் (25-08-1919) மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்ட “ஸிலோனில் இந்தியத் தொழிலாளர்” என்ற ‘ஜனமித்திரன்’ கட்டுரையும் ஐயமற இந்தியத் தொழிலாளர்களின் துயர்மிகுந்த வரலாற்றைக் கூறி நிற்கின்றன.

இதைவிட நம் கவனத்தைக்கவர்வது லட்சுமணபுரியில் நடந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் மகாத்மாகாந்தி கொண்டு வந்த 'இந்தியர்களை உடல் உழைப்பாளர்களாக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதில்லை' என்ற தீர்மானம். அத் தீர்மானம் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் 1916-ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப் பட்டது என்பதை நினைவில் கொண்டால், 1918, 1919, 1920 களில் ஜனமித்திரனில் வெளியான ஆசிரிய தலையங்கங்கள் அதைப் பின்னொட்டி வளர்ச்சி பெற்ற அரசியற்கருத்துக்கள் என்பது புலனாகும்.

'இண்டியன் எமிகிரண்ட்' ஆங்கிலப்பத்திரிகையை நடாத்திய டி. கே. சுவாமிநாதன் 'இண்டியன் கொலோனியல் சொஸைட்டியின்' அமைப்பாளரும் ஆவார். 1916 இல் அவர் இலங்கைக்கு வந்தார். இந்தியர்கள் தொழிலாளர்களாக வருவதை எதிர்ப்பவர்களில் அவரும் ஒருவர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் தலைமையில் கொழும்பில் நடந்த கூட்டத்தில் இதே கருத்தை வலியுறுத்தினார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் முகிழ்த்த அரசியல் சிந்தனைகளை இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் செயற்பாட்டுடன் முன்னெடுத்தவர்கள் 1928 கால எல்லையில் பிரிந்து தனிவழி சென்றனர். அரசியலில் கோதண்டராம நடேசய்யர் அரேசோச்சினார். எஸ். சிவகாமிநாதன் (1901 - 1973), அ. சிதம்பரநாதப்பாவலர் (1909 - 1953), வி.எஸ். கோவிந்தசாமித்தேவர் (1911 - 1966) பி. ஆர். பெரியசாமி (1912 - 1966) முதலானோர் பாடல்கள் இயற்றி, பிரசுரங்கள் போட்டு பணியாற்றினர்.

சிந்து மரபில் இவர்களியற்றிய பாடல்களுடன் எஸ். ஆர். எஸ். பெரியாம்பிள்ளை பாரதி (1919 - 1969), டி. எம். பீர்முகம்து (1916 - 2001) எம். பி. வேல்சாமிதாசன் (1927 - 1997) எம். ஏ. அப்பாஸ் (1922 - 1998), ஆகியோரின் பாடல்களும் பேச்சுகளும் சமுதாயத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வை அணையவிடாது பாதுகாத்த பணியை செய்துவந்தன. இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் போக்குவரத்து தடை ஏற்படாத அக்காலகட்டத்தில், இந்தியாவும் இலங்கையும் ஒரே காலனித்துவ ஆட்சியின்கீழ் ஒரேவிதமான சமூக, அரசியல் உணர்வுகளுடனிருந்தன. ஆட்சி மாற்றங்களுக்கான பணிகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இந்த மாற்றங்களுடன் எவ்விதமான நெருக்கமான அரசியல்

தொடர்புகளை வளர்த்துக்கொள்ளாத சமூகமாக மலையக மக்களிருந்த வேளையில் தான் குடியுரிமைச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு இந்தமக்கள் இந்த நாட்டுக்கு அன்னியமானார்கள்.

இவர்களின் இந்த நிலைமை மிகப்பரிதாபத்துக்குரியது. இவர்களிடையே படித்தவர்கள் குறைவாக இருந்தனர். இவர்களைப் பற்றிய சமூக அக்கறையுடன் இவர்கள் மத்தியில் பணியாற்றிய வடபுலத்து மக்களும் (தோட்ட நிர்வாகிகள், உயர்மட்ட பதவி வகித்த எழுதுவினைஞர்கள், தோட்ட மருத்துவர்கள் தேயிலை ஆலை அதிகாரிகள், இறப்பர் ஆலை அதிகாரிகள்) இருக்கவில்லை. தோட்டத்து ஆசிரியராக இருந்தவர்களும் வடபுலத்தினரே. சமூக உணர்வுடன் இவர்கள் செயற்படாவிட்டாலும், இந்த மக்களைப் பற்றிய முதற்தமிழ்ச் சிறுகதையை எழுதிய பெருமை இச்சமூகத்தைச் சார்ந்த செ. நடராசு என்பவருக்கே உரித்தானது.

இவர் எழுதிய சிறுகதை “தேயிலைத் தோட்டத்திலே மீனாட்சி” என்ற மகுடத்தில், சிறுகதை என்ற குறிப்புடன், வீரகேசரியில் 19.12.1949^{ம்} வெளியாகி இருக்கிறது. பல இந்தியத் தமிழர்களும், கே. கணேஷ் என்ற இலங்கை வாழ் இந்தியரும் அப்போது வீரகேசரியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். முதல் சிறுகதையை முழுவதாகப் பார்ப்போம்.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே மீனாட்சி

“மாலை வெளிச்சம் மங்கிக் கொண்டு வந்தது. வானத்தில் ஒன்றிரண்டு நட்சத்திரங்கள் கூடக் கண்சிமிட்டின. குளிர்காற்று ஜிலு, ஜிலு என்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. மலையில் வீசும் காற்று அவுரி மரத்திற் பட்டு ‘ஊ’ என்று ஒருவித ஓசையை அந்த நிசப்தமான இடத்தில் எழுப்பியது.

மௌனம் நிலவியிருந்த அந்த இடத்தில் அதைக் கலைப்பது போல் வேலன் மீண்டும் பேசினான்.

‘மீனா, உன்னைக் கெஞ்சிக்கேட்கிறேன். உங்கப்பன் பார்த்திருக்கும் மாப்பிள்ளையைத்தான் நீ கட்டிக்கணும். பிடிவாதமாக நீ மறுத்தா அது உங்கப்பனுக்கு இடைஞ்சலில்லையா?

முடியாது என்பதற்கறிகுறியாக மீனாட்சி பலமாகத் தலையை ஆட்டினாள்.

‘அத்தான், என் மனசு என்னமோ உங்கமேலே பதிஞ்சிட்டுது. அதை மாத்திக்க இனி முடியாது.’ மீனாட்சியின் பேச்சில் உறுதி தொனித்தது.

வேலனின் பார்வை தூரத்தில் லயித்திருந்தது. ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் போல, “இப்போ என்ன செய்யச் சொல்லுறே”? என்றான்.

மீனாட்சியின் முகத்தில் ஒருவிதப் பிரகாசம் தோன்றியது. தன்னை மறந்து அவள் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“என்ன செய்யிறதா? நாம் ரெண்டு பேரும் எங்கனாச்சியும்

ஒடிப் போயிடனும். ஏதாவதொரு தோட்டத்திலே வேலை செஞ்சி வயித்தைக் கழுவ முடியாதா”?

‘உனக்குப் ‘பரிசம்’ கூடப் போட்டாச்சே’

“பரிசம் போட்டவங்க எல்லாம் கட்டிக்கிடனும் என்று சட்டத்திலே சொல்லியிருக்கா”?

வேலன் மனம் மீனாட்சியின் பதிலால் உறுதிப்பட்டது. இருக்காதா? வேலனுக்காகவே பிறந்து வளர்ந்திருக்கும் அவனது ஆசை ‘மீனு’வை இன்னொருவன் கட்டிக்கொள்வதென்றால் .....

‘உனது கலியாணத்திற்குத்தான் இன்னும் ஒரு வாரமிருக்கே. சம்பளம் போட்டு கையிலே கொஞ்சம் சல்லியைக் கண்டதும், நாம் போயிடலாம், என்ன” என்றான் வேலன்.

‘அத்தான்’ என்றாள் மீனாட்சி. அவளால் சரியாகப் பேச முடியவில்லை. கண்களில் நீர் மல்கியது. சந்தோஷமோ, துக்கமோ என்று சொல்லமுடியாத நிலையிலிருந்தாள் மீனாட்சி.

‘சரி நேரமாவுது மீனு. உன்னைத் தேடுவாங்க. நீ போ’ என்றான் வேலன்.

பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்தாள் மீனாட்சி.

பத்தடி தூரம் போகவில்லை. அதற்கிடையில் தேயிலைப் புதருக்குள் ஏதோ சலசலக்கவே ‘என்ன அது’? என்றாள் மீனாட்சி. ‘ஏதாவது முயலாயிருக்கும் ‘நீ பயப்படாமே போ’ என்றான் வேலன். இருள் கவிந்தது.

மீனாட்சி நல்ல கட்டழகி என்று அந்தத் தோட்டத்திலேயே பெயரெடுத்தவள். அவளைக் கொத்திக்கொண்டுபோக எத்தனையோ பருந்துகள் வட்டமிட்டன. கருப்பண்ணணின் முரட்டுத் தனத்திற்குப் பயந்து அந்தப் பருந்துகள் அப்படிச் செய்யவில்லை.

கருப்பண்ணணின் ஒரே மகன்தான் மீனாட்சி. கருப்பண்ணன் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்தபொழுது சாதாரணத் தொழிலாளியாகவேயிருந்தான். சுயமுயற்சியால் முன்னேறி

இப்பொழுது இருபது ஆட்களைத் தனது கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு சில்லறைக் கங்காணியாகிவிட்டான். தெய்வத்தின் சோதனை போல் அவன் கங்காணியாக வந்த சமயத்தில், அவன் மனையி வேலாயி இறந்துவிட்டான். வேலாயி இறக்கும்போது மீனாட்சிக்குப் பத்து வயது. வருகிறவன் எப்படிச் சூழ்ந்ததையை வைத்திருப்பாளோ என்ற எண்ணத்தில் கருப்பண்ணன் வேறு விவாகம் செய்யவில்லை. வேலாயியின் கடைசி மூச்சுப்போகும்போது அவள் கூறிவிட்டுப்போனதும் அதுதான்.

ஆசைக்கொரு பெண்ணாகப் பிறந்த மீனாட்சியின் விவாக விஷயமாகவும் வேலாயி ஒன்றும் கூறிவிடாமல் கண்ணை மூடிவிடவில்லை. தனது அண்ணன் மகன் வேலனையே மீனாட்சிக்கு விவாகஞ் செய்து வைக்கும்படி, தன் புருஷனைக் கேட்டுக்கொண்டான். தனது சகோதரனையும் அவ்விதமே செய்யும்படி வேண்டிக்கொண்டான்.

வேலாயியின் அண்ணன் காளிமுத்து எந்த நிலையில் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்தானோ, அப்படியே இன்றுமிருந்தான். அவன் தனது ஒரே பிள்ளையான வேலனிடம் உயிரையே வைத்திருந்தான். காளிமுத்துவின் மனைவி ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அந்தத் தோட்டத்தில் வசித்துவந்த பெரியண்ணனுடன் ஓடிவிட்டாள். அதன்பிறகு காளிமுத்து அவளைத் தேடவுமில்லை. திரும்ப அழைத்து வர முயற்சி எடுக்கவுமில்லை. அவன் மட்டில் அவள் இறந்து விட்டதாகவே அவன் எண்ணினான்.

மீனாட்சியும் வேலனும் சிறுவயது தொடக்கம், தோட்டத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் கல்விகற்று வந்தார்கள். வீட்டிலும் சேர்ந்தே விளையாடுவார்கள். மலைக்காட்டில் விறகு சேகரிப்பதற்குக்கூட ஒன்றாகவே போவார்கள்.

இருவரையும் 'சோடி'யாகக் காணும் போதெல்லாம் கருப்பண்ணனுக்கு ஓர் அசட்டுப்புன்னகை முகத்தில் தோன்றி மறையும்.

வேலனும் மீனாட்சியும் படிப்பிலும் சூடிகையாக இருந்து ஐந்தாவது வகுப்புவரை கற்றார்கள். அதற்கு மேல் அந்தப்பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்புகளில்லை. எனவே, அத்துடன்

அவர்கள் கல்வி அஸ்தமித்துவிட்டது. வேலனுக்கு 'டவுன் ஸ்கூலில் படிக்க ஆசையாயிருந்தது. ஆனால் தொழிலாளியின் பிள்ளையாகப் பிறந்ததன் தோஷம் அவன் ஆசை முற்றுப்பெறவில்லை.

கல்வியைத்தான் இடையில் நிறுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வேலனுக்கு ஏற்பட்டாலும், புத்திசாதூரியத்திலும், கொடுமையைக் கண்டு துடிப்பதிலும், தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு அவனொரு அபூர்வ சிருஷ்டியாகவே விளங்கினான். கெட்ட பழக்கவழக்கங்கள் ஒன்றும் அவனிடம் தலைகாட்டவில்லை.

பள்ளிக்கூடத்தை விட்டதும் 'சிறிசுகள்' இரண்டும், புல்லு வெட்டப்போனார்கள். விகற்ப உணர்ச்சி தலைகாட்டாத, உண்மை அன்பு, அந்த இரு பிஞ்சு உள்ளங்களிலும் பரவியிருந்தது.

வருடங்கள் ஆறு மறைந்தன. வேலனும், மீனாட்சியும் காளையாகவும் கன்னிகையாகவும் காட்சியளித்தனர். பருவ மாற்றம் அவர்கள் உடம்பு பூராவும் பரவி கவர்ச்சிகரமாகத் தோற்றமளித்தது. புல்லு வெட்டப்போய்க்கொண்டிருந்தவர்கள் கொழுந்தெடுக்கப் போனார்கள். உள்ளூர இருவருக்குள்ளும் வளர்ந்து வந்த அன்பு காதலாக மாறியது. நெஞ்சிலேற்பட்ட அதிசயமான மாற்றத்தை இருவரும் ஒருவாறு உணர்ந்தார்கள். மீனாட்சிக்காக எதையும் தியாகஞ்செய்யும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான் வேலன்.

மீனாட்சிக்கு மட்டுமென்ன? வேலனுக்காகவே தான் பிறந்து வளர்ந்து மங்கைப்பருவம் அடைந்திருப்பதாக அவளும் கருதினாள். கொழுந்தில் கை பரவியிருக்கும்போது, அவள் கண்கள் வேலனைச் சுற்றியே வட்டமிடும். வேலன் தன் பங்கை விடுவானா? அகத்துறை இலக்கியங்களை அவன் படிக்காவிட்டாலும், பருவகால சேஷ்டைகள் அவனிடம் காணப்படத்தான் செய்தன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான், வேலன் அந்தப் படுபாதகமான செய்தியைக் கேள்விப்பட்டான். அவன் இதயத்தைக் கொழுவி இழுப்பது போன்றிருந்தது அச்செய்தி.

அந்தத் தோட்டத்திற்கு 'ரேசன்' அரிசியும், மாவும் கொடுக்கும் கிளார்க்கர் ஐயா, அரிசியிலும் மாவிலும் ஒரு பகுதியைத் தன் மாமன் கருப்பண்ணனுக்கு 'மேல்வரும்படிக்காக விற்றுவிடுகிறார். அதுவும் நேர்மையற்ற பாதகமான வழியில்' அதை

மாமன் பெற்று தொழிலாளர்களுக்கு 'பி.மா' (இருட்டுச்சந்தை) விலையில் விற்று, பணத்தைத் தட்டிவிடுகிறான். தொழிலாளர்களுக்கு 'ரேசன்' சாமான் கொடுக்கும்போது, அதில் ஏதோ 'திருகுதாளம்' செய்து உணவுப்பொருட்களை மீதப்படுத்துகிறார். இத் திருகுதாளத்திற்கு 'கையாளப்படும் நேர்மையற்ற திருட்டு வழியைக் கூட வேலன் ஒருமுறை கண்டுவிட்டான். உடனே கிளார்க்கர் ஐயாவைக் கேட்டும் விட்டான். அதற்கு கிளார்க்கர் ஐயா போட்ட சத்தம் அவன் நெஞ்சை உலுக்கிவிட்டது. ஆனால், அவன் பயந்து போய் விடவில்லை. இதைப்பற்றி மாமனிடமும் விசாரித்தான். அவன் ஏதோ உளறிக்கொட்டினானே தவிர, தான் செய்வதாவது அல்லது கிளார்க்கர் ஐயா செய்வதாவது பிழையென்று ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

கொடுமையைக்கண்டு பொங்கும் அவன் சுபாவம் துடித்தது. ஏனைய தொழிலாளர்களைப்போல வாயில்லாப் பூச்சியாக அவன் இருக்கவில்லை. 'கடமையைச் செய், பலனைக் கருதாதே' என்ற பகவத்கீதை வாக்கியத்தை அவன் கேட்டறியான். ஆனால், நீதி உணர்ச்சி நிறைந்த அவனுள்ளம் கடமையைச் செய் என வற்புறுத்தியது.

ஒருநாள் தோட்டத்து ஆபிசுக்குப் போய், நேரே துரையிடம் கிளார்க்கர் ஐயாவின் குட்டை உடைத்துவிட்டான். அந்தத் துரை அவன் தைரியத்தைப் புகழ்ந்ததோடு, இனிமேல் இந்தவித ஒழுங்கீனங்கள் நடைபெறாமல் கவனிப்பதாகவும் கூறினார்.

நெஞ்சிற்கு விரோதமில்லாமல் நடந்ததின் பலன் கிளார்க்கர் ஐயாவின் அணையாக் கோபத்திற்காளானான் வேலன். அது மட்டுமல்ல கருப்பண்ணன்கூட அவனைக் கெட்டவன் என ஒதுக்கிவைத்துவிட்டான். வேலன் செய்த மாபெருங் குற்றத்தை மன்னிக்கமுடியாது என்று இரு புண்ணியவான்களும் எண்ணினார்கள்.

வேலனின் இந்தத் தைரியமான செய்கையை ஏனைய தொழிலாளர்கள் புகழ்ந்தனர், உயிருக்குயிரான மீனும் கூட அவன் செய்கையை வரவேற்றாள். "ஏழைகளை வருத்திப் பணம் சேர்த்து என்னாத்துக்கு? தெய்வத்துக்கு அடுக்காதே!" என்றுதான் அவளும் கூறினாள்.

கடமையைச் செய்ததன் பலனை வேலன் சீக்கிரம் கண்டு கொண்டான். வேலன் வீட்டுக்கு வரவும்கூடாது மீனாட்சியுடன் பேசவும் கூடாது என்ற முதல் சட்டத்தைப் போட்டான் கருப்பண்ணன். என்றாலும், ஏதாவது ஒரு வழியில் மீனாட்சியைக் கண்டு கதைத்து வந்தான் வேலன்.

இந்த மட்டோடு வேலன் நாவை அடக்கி வைத்திருந்தாலும் கருப்பண்ணனின் கோபம் ஆறியிருக்கும். ஆனால், கருப்பண்ணன் கும்பிடும் ஐயாமார் மீதல்லவா மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் புகார் செய்கின்றான் இந்தத் தருதலை வேலன்.

வேலன் தோட்டத்துரையிடம் கூறிய இரண்டாவது புகார் இதுதான் :

தோட்டத்துக் கண்டக்டர் ஐயா தனது இஷ்டம்போல் கொழுந்து ராத்தலைக் கூட்டிப்போடுவதாகவும், அதனால் உண்மையாகக் கூடுதல் எடுத்தவர்களின் கொழுந்து நிறை, குறைக்கப்படுவதாகவும் கூறினான்.

தோட்டத்துரை அவன் கூறியவற்றை ஆராய்ந்து உண்மையெனக் கண்டு, கண்டக்டர் ஐயாவை கடுமையாக எச்சரித்தார்.

இந்தச் செயல் எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெயை ஊற்றியது போலிருந்தது கருப்பண்ணனுக்கு. “பாவிப்பய நன்மை செய்யுறானாம் நன்மை. குடியைக் கெடுத்ததாம் கோடரிக்காம்பு” என்று அவன் கருவினான்.

கிளர்க்கர் ஐயாவும் கருப்பண்ணனும் கூட்டாக நடத்தி வந்த 'பி.மா' வியாபாரம் வேலனின் தலையீட்டால் நின்றுவிடவே, கருப்பண்ணன் புதுத்துறையில் ஒரு வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தான்.

டவுனிலிருந்து போத்தல் போத்தலாக சாராயத்தைத் தருவித்து அதைத் தண்ணீருடன் கலந்து, அகவிலைக்கு விற்று முன்னைய தொழிலும் அதிக வரும்படியைப் பெற்றான் கருப்பண்ணன்.

இந்தத் தொழில் ஒரு ஜீவனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. இன்னொரு ஜீவனுக்கு அருவருப்பைக் கொடுத்தது.

தொழிலாளர்களை அணு அணுவாகக் கொன்று, தனது மாமன் பொருளீட்டுவதை, வேலன் அறவே வெறுத்தான். உணவுக்கும் உடைக்குமே பற்றாத சம்பளத்தை தொழிலாளர் வாங்கும்போது, அதைக்கூட சாராயத்தைக் காட்டி அபகரித்துக் கொள்ளும் அநியாயப் பிழைப்பை, வேலன் கண்டு கொதித்தான்.

சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டுப் போதையில், தொழிலாளர்கள் மனைவி மக்களை அடிப்பதையும், அற்ப சச்சரவுகளைப் பெரிதாக்கி 'குத்து வெட்டு'ப்படுவதையும் கண்டு அவன் மனம் குமுறியது. இவற்றிற்கெல்லாம் தனது மாமனே காரணம் என்றெண்ணிய போது அவன் மனம் பகீரென்றது.

தனது சில நண்பர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தனக்குத் தெரிந்த அளவில் 'குடி ஒழிப்பு' பிரசாரஞ் செய்தான். அவன் செய்த கட்டுப்பாடான பிரசாரத்தின் பலனாக, கருப்பண்ணன் வாயில் மண் விழுந்தது.

வாய்க்கு வந்தவாறு அவன் வேலனைத் திட்டினான். மீனாட்சியை வேலனுக்குக் கட்டிக்கொடுப்பதில்லையென்று சபதஞ்செய்தான். 'எக்கேடு கெட்டும் எருக்கு முளைத்துப் போவட்டும்' என்று கருவினான்.

திடீர்க்கோபம் ஒருவேளை ஆறிவிடுமென்று கருப்பண்ணன் எண்ணினானோ என்னவோ? மீனாட்சிக்குக் கையோடு கையாய் ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். அதோடு நிற்கவில்லை. 'பரிசம் கூடப் போட்டுவிட்டான்!'

காளிமுத்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதற்கும் ஒரேயடியாக முடியாது என்று கூறிவிட்டான்.

விவாகத்திற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னால்தான் வேலனுக்கும் மீனாட்சிக்கும் நாம் முற்கூறிய சம்பாஷனை நடந்தது.

மீனாட்சியின் விவாகத்திற்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன் 'மாப்பிள்ளை வீட்டானொருவன் வந்து சொன்ன செய்தி கருப்பண்ணனைக் கலங்க அடித்தது.

'மீனாட்சியைக் கட்டிக்க மாட்டேன்னு அந்தப் பய பிடிவாதம் பிடிக்கிறான். மலைக்காட்டில் தனிமையிலே

மீனாட்சியும் வேலனும் ஒண்ணாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டானாம். அதுகளின் ஆசையைக் கெடுக்கக் கூடாது, இஷ்டம்போல இரண்டையும் சேர்த்து வைப்பது தான் ஞாயம்” என்று கருப்பண்ணன் தேடிய மாப்பிள்ளை சொன்னதாக அந்த ஆள், தெரிவித்தான்.

‘பரிசும் போட்டபின் கலியாணத்தை நிறுத்துவதா?’ என்று உறுமிக்கொண்டே கருப்பண்ணன் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு ஓடினான். மாப்பிள்ளை வீட்டாரோடு சண்டை போட்டான். கண்டிப்பாக அந்த மாப்பிள்ளை மறுத்து விட்டான்.

‘அன்னைக்கு உங்க தோட்டத்துக் குறுக்கு வழியாக வரற்போ மலைக்காட்டில் வேலனும், மீனாட்சியும் பேசிக்-கொண்டிருந்ததைக் கண்ணாலே பார்த்தேன், காதாலே கேட்டேன். வேலன் பேரிலே உங்களுக்கிருக்கும் கோபத்தையும் கேள்விப்பட்டேன். ஆமர் வேலன் அப்படி என்ன செஞ்சுப்பிட்டான்? கொள்ளை அடிக்கிறவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தது ஒரு தப்பா? சாராயத்தை ஊத்தி சொந்த நாட்டானையே அணு அணுவாக அறுத்து அவனை ஓட்டாண்டியாகச் செய்து பணம் சம்பாதிக்கக் கூடாது என்று சொல்வது குற்றமா? நானாக இருந்தாக்கூட வேலன் மாதிரித்தான் செய்வேன். அவனைப் போல் பிள்ளையை அடைய நீங்கள் கொடுத்து வைக்கணும்.....’

கருப்பண்ணன் தலை சுழன்றது. அவனது இதயத்தின் அடிவாரத்திலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. அவன் செய்தது தப்பா? தீமையைக் கண்டு பொங்குவது குற்றமா? சொந்த நாட்டவனைச் சுரண்டுவது நீதியா? சொல்” என்று அந்தக்குரல்.

கருப்பண்ணன் தலை குனிந்தான். அவன் இதயத்தை மூடியிருந்த கருந்திரை அகன்றது. ஆம் அவன் கண்ணும் திறந்தன.

இத்துடன் கதை முடிகிறது.

*****

1949^{ல்} இவரெழுதிய இச்சிறுகதை, தோட்ட சமூகத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஒருவரால் எழுதப்பட்டது.

அவுரி மரத்தில் உரையும் காற்று, மலைநாட்டில் பரிசம் போடும் பழக்கம், தமது பிள்ளைகளின் மணம் குறித்து தாய்தந்தையரிடையே சத்தியம் செய்யும் வழக்கம், என்பவைகள் நன்றாகவே பதியப்பட்டுள்ளன. ஐந்தாம் வகுப்பு வரை ஆண் பெண் இருவரும் ஒன்றாகவே படித்தல், அதன்பின் அவர்களின் கல்வி அஸ்தமித்துவிடுவது, என்பதையும் நன்றாகவே பதிவு செய்துள்ளார்.

‘புல்லு வெட்டப்போனவர்கள் கொழுந்தெடுக்கப் போனார்கள்’ என்ற வரியில் இச்சமூகத்தினை அருகிருந்து பார்த்த ஒருவரைப் பார்க்கின்றோம்.

காதலிக்கும் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் இன்னொரு தோட்டத்துக்கு ஒடிப்போவது அதுவும் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு ஓடுவது காலங்காலமாக தோட்டங்களில் வேரோடிப்போயிருக்கும் பழக்கம், தொழிலாளியின் பிள்ளை டவுன்ஸ்கூலில் படிக்கமுடியாது தோஷப்படுவதும் அங்குள்ள நெடுநாளைய வழக்கம், நூல்களைப் படிக்காவிட்டாலும் நூல்களில் காணப்படும் உயர்ந்த கொள்கைகளைத் தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வாழுதல் போன்றவற்றைச் இச்சிறுகதை இயல்பாகச் சித்தரிக்கின்றது.

இச்சிறுகதையை எழுதியவர் டிக்கோயாவைச் சேர்ந்த நியூட்டன் தோட்டத்தில் பள்ளியாசிரியராக பணிபுரிந்த யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்தான் என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். அந்தக்காலத்திலேயே இவரைப் ‘பண்டித மாஸ்டர்’ என்றுதான் தோட்டமக்கள் அழைத்தனர் என்ற தகவலை தோழர் பி. எம். லிங்கம் நினைவுகூறுகிறார். டிக்கோயாவில் ஜோன் ஹெமில்டன் என்ற ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமாகவிருந்த இந்த 226 ஏக்கர் தோட்டம், தற்போது பொய்ஸ்டன் தோட்டத்தின் ஒரு டிவிஷன் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்னாட்களில் சிறுகதை படைத்த வடபுலத்தைச்சார்ந்த அ. செ. முருகானந்தன், வ. அ. இராசரத்தினம், சு. வேலுப்பிள்ளை, அ. ந. கந்தசாமி, செ. கணேசலிங்கன், என். கே. ரகுநாதன், செ. யோகநாதன், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், எஸ். அகஸ்தியர், பா.ரத்னசபாபதி ஆகியோருக்கு எந்த விதத்திலும் குறையாத சமூகப்பார்வை செ. நடராசாவினுடையது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக இதற்குப் பிறகு இவருடைய படைப்புகளை நாம் பார்க்கமுடியவில்லை. தொடர்ந்திருந்தால் மலையக எழுத்துக்கள் இப்போதிருப்பதைவிட இன்னும் முன்னதாகவே செழுமைப்பட்டிருக்கும். ஒரு பன்னிரண்டு ஆண்டுக்காலம் (1949 – 1961), வழிகாட்டுதல் யாருமின்றி, இலக்கிய சிருஷ்டிகள் பாடல்களாகவும், கவிதைகளாகவுமே உருப்பெறவேண்டிய நிலையே இருந்தது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சி ஐம்பதின் பிற்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கே. கணேஷும், சி. வி. வேலுப்பிள்ளையும் இந்த முயற்சியில் முன்னின்றனர். கணேஷுக்கு முற்போக்குச் சிந்தனை இருந்தது. இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் முற்போக்குச் சங்கங்களை ஆரம்பித்து வைத்த அனுபவம் அவருக்கிருந்தது. 'பாரதி' இதழை நடத்திய பெருமையும் அவருக்கிருந்தது. சி. வி. வேலுப்பிள்ளையும் தன் பங்கிற்கு தன் ஆங்கில எழுத்துக்களைப் பத்திரிகைகளிலும், தனிப்புத்தகமாகவும் வெளியிட்டிருந்தார். 'கதை' இதழை நடாத்திய பெருமையும் அவருக்கிருந்தது.

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை கணேஷை விட மூத்தவர். கணேஷின் முதற்புத்தகம் - தீண்டத்தகாதவன், 1947ல் வெளிவருவதற்கு முன்பே வேலுப்பிள்ளையின் புத்தகங்கள் அச்சில் வெளியாகியிருந்தன. விஸ்மாஜினி நாடகநூலும், முதற்படி கட்டுரை நூலும் வெளியாகியிருந்தன. கணேஷின் இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'குங்குமப்பூ 1956; வெளிவந்த நேரத்தில் வேலுப்பிள்ளையின் 'காதல் சித்திரம்' என்ற நவீனமும் 'Wayfarer' என்ற கவிதைநூலும், 'In Ceylon's Tea Garden' என்ற கவிதை நூலும் வெளிவந்து புகழ் பெற்றிருந்தன. இவர்களின் எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியோடு ஏனைய மலைநாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஒன்று சேரவில்லை. எனவே நாவலப்பிட்டியில் 1958ல் அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சி வெற்றியடையவில்லை.

தன்னுடன் தொடர்பு பேணிய எழுத்தாளர்களான சக்தி. அ. பாலையா, ந. அ. தியாகராஜன், பொன். கிருஷ்ணசாமி, தமிழோவியன் ஆகியோரின் துணையுடன் அட்டனிஸ் இன்னொரு முயற்சியை

வேலுப்பிள்ளை 1959 ஏப்ரலில் மேற்கொண்டார். அதுவும் பயன் தரவில்லை. (பார்க்க - முரசு - யார் இந்த மலைநாட்டு எழுத்தாளர்கள்? 1959, தினகரன் - மலைநாட்டுத் தமிழருக்கு ஒரு எழுத்தாளர் மன்றம் 1959)

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சி சங்கம் என்ற பெயரில், ஹாலி - எல்லையில் 23-06-1964^{ல்} மல்லிகைக் காதலன் ஒரு சங்கத்தைத் தொடக்கி வைத்தார்.

வீரகேசரியில் சிறுகதைப் போட்டியொன்றை நடாத்திய பிறகே இது சாத்தியமானது. இதன் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களாக சாரல்நாடன், தமிழோவியன், இராம சுப்ரமணியம் இருந்தனர். 17-08-63^{ல்} பதுளையில் இது ஆரம்பமானது.

சிறுகதைப்போட்டிப் பரிசளிப்பு விழாவில் ஒன்றுகூடிய எழுத்தாளர்கள் பிராந்திய வாரியாக கீழ்க்காணும் பெயர்களை முன்மொழிந்தனர். அப்பிராந்தியத்தில் இலக்கியவட்டங்களை அமைத்துச் செயற்படவேண்டும் என்பதே நோக்கமாக இருந்தது.

பதுளை இலக்கிய வட்டம்

- எஸ். கணேஷன், தமிழோவியன்

அட்டன் இலக்கிய வட்டம்

- ந. அ. தியாகராசன், இராம சுப்ரமணியம்

கண்டி இலக்கிய வட்டம்

- கு. இராமச்சந்திரன், கோவிந்தசாமி

நாவலப்பிட்டிய இலக்கிய வட்டம்

- சு. பிரேமசம்பு, பி. மகாலிங்கம்

நுவரெலிய இலக்கிய வட்டம்

- எஸ். தாயுமானவன், இராஜ் மலைச்செல்வன்

கொழும்பு இலக்கிய வட்டம்

- இரா. ஐசெக், என். எஸ். எம். ராமையா

இச்செயற்பாட்டிற்குப் பின்னால் நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் மாலியின் (பி. மகாலிங்கம்) செயற்பாட்டில்

ஒழுங்காக நடைபெற்றது. அட்டன் இலக்கிய வட்டமும் முறையாக நடைபெற்று, 'தவம்', 'மதுரகீதம்' என்ற இரண்டு சிறுகதைகளை 30-06-1968^{ல்} வெளியிட்டு வைத்தது.

அட்டன் இலக்கிய வட்டத்தின் இன்னொரு செயற்பாட்டையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியம். 16-03-1963^{ல்} அட்டன், ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் கூடிய இலக்கியவட்டமும், அது நடாத்திய பொதுக்கூட்டமும், கூட்டத்தில் இடம்பெற்ற 'நின்று புலம்புவதேன்?' கவியரங்கமும் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் செயற்பாட்டில் "மாத்தளை வள்ளுவர் மன்றம்" இயங்கியது.

புவாக்பிட்டியா 'தமிழ்வாணன் இளைஞர் மன்றம்' 1963 லிருந்து இயங்கியது.

கண்டி மக்கள் இலக்கியப் பேரவை அ. இராமன் செயலாக்கத்தில் இயங்கியது.

எது எப்படியிருப்பினும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் செயற்பாடுகள் பலரின் கேள்விக்கணைகளுக்கூடப்பட்டது.

இந்தச் சங்கத்தை கொண்டு நடாத்திய எஸ். எம். கார்மேகம் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிடவே இதன் செயற்பாடுகள் பின்னடைந்தன. இதனை இந்நிலையிலிருந்து முன்னெடுப்பதற்கு தெளிவத்தை ஜோசப்பும், கே. கோவிந்தராஜுவும் (கங்குலன்) முயற்சித்திறார்கள்.

இவர்களிருவரும் தற்போது கொழும்புவாழ் எழுத்தாளர்களாக இருப்பதால், கொழும்பைச் சுற்றியே இவர்களது நடவடிக்கைகள் அமைந்துவிடுகின்றன.

14-01-1964^{ல்} நாவலப்பிட்டிய பொங்கல் விழாவையும், 04-02-1967^{ல்} அட்டன் கலைவிழாவையும், 14-01-1971^{ல்} அட்டனில் நூற்றி ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைத்தும், 27-05-1973^{ல்} 'கோகிலம் சுப்பையா' வின் நூலுக்கு வெளியீட்டு விழா நடாத்தியும் அது செயற்பட்டிருந்தாலும் அங்கத்தினர்கள் திருப்தியடையாமலேயே இருந்தனர். 67^{ல்} குறிஞ்சிமலர் 71^{ல்} கதைக் கணிகள் என்பன எழுத்தாளர் மன்றத்தின் மூலம்

நூல்வடிவம் பெற்றவைகள். 73 விழாவுக்கு வந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர் கே. பாலதண்டாயுதம்.

தமிழகக் கம்யூனிஸ்டுக்கட்சியின் தலைவராகவும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும், தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத் தலைவராகவும், இருந்த பாலதண்டாயுதம் தன் பேச்சில் மலையக எழுத்துக்கள் நூல்களாக வரவேண்டிய அவசியத்தைக் குறிப்பிட்டார். மலையக எழுத்துப்பிரதிகள் சில அவரிடம் கையளிக்கப்பட்டன.

27^{ல்} நடந்த வெளியீட்டுவிழாவில் கலந்துகொண்டு மலையக இலக்கியத்துக்கு ஒரு நம்பிக்கை வித்தை விதைத்துவிட்டு மலையகக் கவிதைகளையும், மலையகச் சிறுகதைகளையும் பதிப்பித்துத் தருவதாக உறுதிபெற்றுவிட்டு விமானம் ஏறியவர் 31^{ல்} நடந்த விமானவிபத்தில் மரணமானார். மலையக எழுத்தாளர்களின் நம்பிக்கைகள் சிதறிப்போயின.

30-08-1966 முதற்கொண்டு 'சிந்தாமணி' தமிழ் வார ஏடு வெளிவரத் தொடங்கியது. தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி என்ற மூன்று வெளியீடுகளிலும் மலையக எழுத்துக்களை முன்னெடுக்கும் பொறுப்பு மலையக எழுத்தாளர்களைச் சென்றடைந்தது.

சிந்தாமணி 06-09-1966^{ல்} 'எங்கள் மலைநாடு' என்ற பகுதியைத் தொடக்கி, இராஜ. அரியரத்தினம் என்ற புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரை அதற்குப் பொறுப்பாக்கியது, மலையக எழுத்தாளர்களைப் புத்துணர்ச்சி பெறவைத்தது.

மூன்று ஏடுகளிலும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு புதுப்புது எழுத்தாளர்கள் வரத்தொடங்கினர். இருந்திருந்து மலையக எழுத்துக்களை காணுவதை விடுத்து, வாரந்தோறும் பத்திரிகைகளில் அவைகளை சிறுகதைகளாகவும், கவிதைகளாகவும் காணும் வாய்ப்புக்கள் தோன்றின.

இராஜ அரியரத்தினம் (1916) இலக்கிய உலகில் சான்றோன் என்றறியப்பட்ட மூத்தவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வந்த பின்னர் சிந்தாமணி இதழின் பொறுப்பாசிரியரானார்.

வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களுக்கும் புதிய எழுத்தாளர்களுக்கும் பொற்காலம் உதயமானது.

இலங்கையில் மூன்று தினசரிகளின் வாரசஞ்சிகைகளும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு படைப்பிலக்கியத்தை வளர்க்கத் தொடங்கின.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை

மலையகத்தில் புதிய ஓர் இலக்கிய எழுச்சியையும் மறுமலர்ச்சியையும் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பில் 15-12-1980^{ல்} தோன்றியது மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை. அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட மலையக விழிப்புணர்வின் வேகம் படிப்படியாக தேய்ந்து வந்து, எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தேக்கநிலையை அடைந்திருந்தது. மறுமலர்ச்சிக்கும், விழிப்புணர்ச்சிக்கும், மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டப் பலர் மௌனமாகிவிட்டிருந்தனர். செயலாக்கம் மிகுந்த அந்தனி ஜீவா இதனால் பெரிதும் கவலையுற்று, இலக்கியத் துறையில் சேவையாற்றிய பலரின் ஆலோசனைகளைப் பெற்று, குறிப்பாக சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ், பொ. கிருஷ்ணசுவாமி, எம். ரங்கநாதன், ரா. மு. நாகலிங்கம் ஆகியோருடைய வழிகாட்டல்களைப் பெற்று செயற்பட ஆரம்பித்தார்.

மலையகம் உழைப்பாளர்களைக் கொண்ட ஒரு சமூகம். உழைப்புக்காகவே கடல் கடந்து இலங்கை வந்த ஒரு சமூகம். இந்தச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தொடக்ககாலத்தில் வடமாகாணத்திலும், மேல்மாகாணத்திலும் கொண்டு குவிக்கப்பட்டனர். பெருவாரியாகத் தெலுங்கு மொழி பேசுபவர்களைக் கொண்ட இவர்கள், அருந்ததியினர் என்று தற்போது அறியப்படுகின்றனர். நகரகத்தி வேலைகளில் மலைநாடெங்கனும் இருப்பவர்கள் இவர்களே. உடல் உழைப்பாளர்களாக வந்து, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மலைநாட்டில் புதிய ஒரு பொருளாதாரத்தை சிருஷ்டிப்பதில் பெரும்பங்கு வகித்த மலையக சமூகம், அடிப்படையில் பின்தங்கிய சமூகம், மொத்தத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களாக, ஒரு சமூகமாகக் கணிக்கப்படாதவர்களாகவே இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை இவர்கள் இலங்கையில் இருந்துவந்துள்ளனர்.

“கூலிகள், பொறாமைப்படக்கூடியவர்களல்லர். ஏழைகள், அறிவிலிகள், உதவுவதற்கு யாருமற்றவர்கள். காமாந்தகாரர்களாகவும், கொடுங்கோலர்களாகவுமிருந்த ஆட்காட்டிகளிடமிருந்தும், எசமானர்களிடமிருந்தும் தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும் வழியில்லாதிருந்தார்கள்” என்று இவர்களைப் பற்றிக் கரிசனை காட்டிய இராமநாதன்துரையவர்கள் 1916^{ம்} குறிப்பிடுகிறார்.

ஆட்கட்டிகள் என்று பெரிய கங்காணிகளையும் எசமானர் என்று துரைமார்களையுமே அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்தச் சமூகம் 1920களில் விழிப்புற்று 1947^{ம்} தனது எல்லா உரிமைகளையுமீழ்ந்தது. பின் 1960களில் மீண்டும் விழிப்புற்று 1963^{ம்} சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் நிலைகுலைந்தது. இவர்களிடையே 1910 களிலிருந்து மெதுமெதுவாக ஊற்றெடுத்த கல்வி, கலை, இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுக்கத் தீர்மானமாக அந்தனி ஜீவா உறுதிபுண்டார். அவரை மலையக இலக்கியத்தை நேசிக்க வைத்தவர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையே.

ஸ்தாபகத்தலைவராக க. ப. சிவம் கடமையாற்றினார். ஓராண்டு இடைவெளியில் ஏ. பி. வி. கோமஸ் தலைவரானார். இக்காலகட்டங்களில் இப்பேரவையை இயக்கும் விசையாணியாக அந்தனிஜீவாவே விளங்கினார். அவரது எண்ணப்படி மலையகத்துக்கென்று கிடைக்கின்ற சில “கோட்டா”க்களைப் பெறுபவர்களாகவும் பத்திரிகைச் செய்திகளுக்குப் ‘போட்டோ’க்களைத் தருபவர்களாகவும் மலையக எழுத்தாளர்கள் இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. மலையக எழுத்தாளர் மன்றம் செயற்பட்ட விதத்திலிருந்து ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார்.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் 1981ல் ஒரு விழாவை ஏற்பாடு செய்தது. அந்த விழாவிற்கு தலைவராக தினகரன் நாளேட்டின் ஆசிரியர் ஆர்.சிவகுருநாதனை ஒழுங்கு பண்ணியது; அன்றைய விழாவில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராக பேராசிரியர் க. கைலாசபதியை ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தது.

இவை எல்லாம் இந்தக் காலகட்டத்தில் சர்வசாதாரணமானவைகள்தாம். குறிப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு இவைகளில் எந்தவித முக்கியத்துவமும் இல்லை. முக்கியத்துவம் எதில் அடங்குகின்ற-

தென்றால், அன்றைய விழா “சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் ஐம்பதாண்டு எழுத்துலக நிறைவைக் கொண்டாடுகின்ற விழா”வாக அமைந்ததில்தான்; அந்த விழாவில் “மக்கள் கவிமணி” என்ற பலரும் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்ட பட்டத்தை சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கு வழங்கி சிறப்பானதோர் உரையை க. கைலாசபதி ஆற்றியிருந்தார்.

இவ்விழாவில் க. நவஜோதி, சபா. ஜெயராஜா, இளங்கீரன், தெளிவத்தை ஜோசப் முதலானோர் பாராட்டுரை வழங்கினர். ஏ.பி.வி.கோமஸ், பா. தங்கம், வி. என். பெரியசாமி ஆகியோர் பாமாலை சூடினார்கள்.

22-01-1981^{ல்} கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் மலையக சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஒரு விமரிசனக்கூட்டத்தில் பார்வைக்கு வைப்பதில் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை வெற்றிகண்டது. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாமிருக்கும் நாடே”, என். எஸ். எம். ராமையாவின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து”, மாத்தளை வாழ் சோமு, மலரன்பன், வடிவேலன் எழுதிய “தோட்டக்காட்டினிலே” விமர்சனம் செய்யப்பட்டன. மலையக முன்னோடி எழுத்தாளரான பொ. கிருஷ்ணசாமி தலைமை வகிக்க கலாநிதி சண்முகரட்ணம், கலாநிதி சபா. ஜெயராஜா, நாவலாசிரியர் செ. கணேசலிங்கம் கலந்து கொண்ட விமர்சன உரைக்குப் பின்னர் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த கொ. மா. கோதண்டம் சிறப்புரையாற்றினார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாடுதழுவிய அளவில் பாரதிக்கு விழா எடுத்தபோது, கண்டியில் விரிவானதொரு விழாவை ஏற்படுத்துவதில் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை துணைநின்றது. மார்ச் 1983^{ல்} இலக்கிய விமர்சகரும் கவிஞருமான சிதம்பரரகுநாதனையும், பிரபல நாவலாசிரியர் ராஜம் கிருஷ்ணனையும் கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியில் பாரதிமன்றத்தின் மூலம் மேடையேற்றியது. விழாவில் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் தமிழறிஞர் எஸ். எம். ஹனிபா அவர் சிங்களத்தில் பாரதி நூலை வெளியிட்டமைக்காக முதுபெரும் எழுத்தாளரான கே. கணேவைஷ் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

08-05-1983^{ல்} மலையக பாடகர் வி. முத்தழகுவை அவரது வெள்ளிவிழா ஆண்டில் கொழும்பு ஹோட்டல் சாந்திவிகாரில் கலைச்சங்க செயலாளர் கே. பாலச்சந்திரன் தலைமையில் பாராட்டி மக்கள் கவிமணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளையைக் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

21-05-1985^{ல்} 'அன்னை இந்திரா' நூலை கௌரவ எஸ். தொண்டமான் முன்னிலையில் மதிப்பிற்குரிய பி. பி. தேவராஜ் தலைமையில் ஹோட்டல் தப்ரபோன் மாநாட்டு மண்டபத்தில் வெளியிட்டு வைத்தது. கவிஞர்கள் அழகுப்பிள்ளையும், குறிஞ்சி நாடனும் கவிதை பாடினார்கள். அன்றைய கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட தொண்டமான் "இழந்த உரிமையை மீளப்பெறுவதற்கான ஒரு போராட்டத்தை நடாத்திவரும் நம் சமூகத்தவர்களுக்கு, இந்திரா காந்தியின் போராட்டம் நிறைந்த வாழ்க்கை ஒரு சரியான முன்னுதாரணமாகும்" என்றார். அன்றைய விழா அமைச்சருடன் ஒரு விரிவான அறிமுகத்தை மலையக கலை இலக்கியப் பேரவைக்கு வழங்கியது.

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்ஸின் ஓர் அங்கமாக இருந்த இலங்கை சேவையாளர் காங்கிரஸ்ஸில் பொதுச்செயலாளராக இருந்த சாரல்நாடன் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவரானது இந்த நெருக்கத்தை மேலும் அதிகரிக்க உதவியது.

04-12-1987^{ல்} அக்கரப்பத்தனையில் கூடிய ஒரு பாரதி விழாவுக்கு தொண்டமான் தலைமை வகித்தார். அப்பாரதி விழாவில் கவிஞர் தமிழோவியனைக் கௌரவித்து பரிசு கொடுத்தது. லிண்டிலையில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் தேவதாசன் ஜெயசிங் எழுதிய 'யௌவனம்' என்ற புத்தகம் வெளியிடப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திலும் தொண்டமான் கலந்து கொண்டார்.

07-08-1988^{ல்} ஹோட்டல் தப்ரபோனில் தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் நூல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலைப் பேரவையின் தலைவர் சாரல்நாடன் எழுதியிருந்தார். அந்த நூல் வெளிவருவதற்கு முன்னர் நடேசய்யரைப் பற்றி இலங்கையின் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் கட்டுரைகள் வெளிவந்தவண்ணம் இருந்தன. தொண்டமான் ஒருவரே மலையகத்தின் தலைவர் என்ற எண்ணம்

வேரோடி போயிருந்தபோது, இன்னொரு தலைவர் அதுவும் நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் மலைநாட்டில் கொடிகட்டிப்பறந்தார் என்பதை ஜீரணித்துக் கொள்ளப் பலராலும் முடியாது போயிருந்தது. சாரல்நாடன் தொண்டமானின் வெறுப்புக்கு ஆளாகும் நிலை உருவானது. இந்த நிலையில் அமைச்சர் தொண்டமானையே நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு அழைப்பதென முடிவு செய்யப்பட்டது. தொண்டமானிடம் நூல் பிரதி ஒன்றைக் கையளித்து “நீங்கள் வராவிட்டால் நூல் வெளியிடப்படாது” என்றும் நூலாசிரியர் கூறிவிட்டார். பலரது புறங்கூறலையும் ஒதுக்கி தள்ளிவிட்டு அமைச்சர் தொண்டமான் அந்த வெளியீட்டு விழாவுக்கு அமைச்சர் இராசதுரையுடன் வந்திருந்தார். இந்தியத் தூதுவர் கௌரவ ஜே. எம். தீக்ஸீட் அவர்கள் தமது விசேடப் பிரதிநிதி ஒருவரை இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தார். விழாவுக்கு தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் தலைமை வகித்தார். திட்டமிடல் அமைச்சினைச் சேர்ந்த எம். வாமதேவன் நூலை ஆக்கபூர்வமாக விமர்சனம் செய்திருந்தார். அன்றைய விழாவில் அமைச்சர் தொண்டமான் ‘மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை, அரசாங்கத்தினதோ, அமைச்சரவையினதோ உதவியை எதிர்பார்த்திராது தன்பாட்டில் இயங்கிவருவதை மனதாரப் பாராட்டினார். அந்தப் பாராட்டினால் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை தன் முயற்சிக்கு அவரைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயன்றது. அந்த முயற்சி கைக்கூடவில்லை.

மலைநாட்டு இலக்கிய, கலை முயற்சிகள் அரசியல்வாதிகளினதும், அமைச்சர்களினதும், அரசாங்கத்தினதும் ஆதரவு பெறாதே வளரவேண்டியிருக்கின்றது. வடகிழக்கு மாகாண தமிழ் அமைச்சுகளைப் போல மலையகத்துக்கென ஊவா, சப்பிரகமுவா, மத்திய மாகாண அமைச்சுக்கள் உருப்படியான திட்டங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சும் இதுகாலவரை கலை, இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு கைகொடுக்கவில்லை.

மலைநாட்டில் உந்துதல் பெற்ற கலைஞர்கள் ஆற்றிவரும் பணிகளே கலை இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். 1986^{ல்} தமிழோவியன், இஸ்மாலிகா, நயீமா சித்திக் போன்றோரை அரவணைத்துச் செயற்பட மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை

முயற்சித்தாலும் நாளாவட்டத்தில் அந்தனிஜீவா, சாரல்நாடன், சு. முரளிதரன் ஆகிய மூவரே அதைத் தொடர்ந்து இயக்கி வரும் முக்கிய நபர்களானார்கள். அதன் ஐந்தாவது ஆண்டுவிழா 21-12-1986^{ல்} கண்டியில் நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் சிவி சில சிந்தனைகள், தியாகயந்திரங்கள் என்ற நூல்களை வெளியிட்டு, நூல் வெளியீட்டை இன்றுவரை தொடர்ந்து செயல்படுத்தி வருகின்றது. பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சு பல மலையக எழுத்தாளர்களை 03-01-87^{ல்} கொழும்பில் அழைத்து கௌரவம் பண்ணியது.

அமைச்சு மட்டத்தில் முதன்முறையாக அங்கீகாரம் பெற்ற மலையக எழுத்தாளர்கள் புத்தூக்கம் பெற்றனர். ஹப்புத்தளை, அட்டன், பூண்டிலோயா, கண்டி, நாவலப்பிட்டி, கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் கூடி தமது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு நூல்வடிவம் தந்தனர். 10-04-88^{ல்} கண்டியில் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களை சிறப்புரை ஆற்ற வைத்து கவிஞர். சு. முரளிதரன் 'கூடைக்குள் தேசம்' கவிதை நூலை வெளியிட்டனர். இலங்கையில் வெளியான முதல் ஹைக்கூ நூல் இதுவேயாகும்.

1990 ஏப்ரல் மாதம் 6^{ம்}, 7^{ம்}, 8^{ம்} திகதிகளில் அயோத்தி நூலக சேவையுடன் இணைந்து மலையகப் பிரதேச நூலக அபிவிருத்திக்குருத்தரங்கை கண்டியில் நடாத்தினர். மலைநாட்டில் இப்படி ஒரு கருத்தரங்கு வேறு யாராலும் நடாத்தப்படவில்லை.

10-12-89^{ல்} கண்டியில் நடேசய்யர் நினைவுப் பேருரை நடாத்தினர். பேருரையை கலாநிதி. க. அருணாசலம் நிகழ்த்தினார். 22-02-1987^{ல்} பூண்டிலோய தமிழ் மகா வித்தியாலய பிரதான மண்டபத்தில் கூடி, கவிஞர் தென்னவன் கவிதை நூலையும், சாரல்நாடனின் சி.வி.சில சிந்தனைகள் நூலையும் ஆராய்ந்தனர். மாணவமணிகளின் இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்க்கவும், அறிவைப் பெருக்கவும் இதுபோன்ற நடவடிக்கைகள் காரணமாயமைந்தன. 10-10-1987^{ல்} ஹப்புத்தளையில் கூடி இலக்கிய விழா ஒன்றை நடத்தினர்.

இந்த ஆர்வத்தை நல்லமுறையில் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த பேரவை கொழுந்து என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையை வெளியிட்டது. 1988^{ல்} முத்திங்கள் வெளியீடாக வந்த அந்த சஞ்சிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் கடல் கடந்த நாடுகளில்

வெகுவாக விரும்பி வரவேற்கப்பட்டன. மலையகத்தை கடல்கடந்த நாடுகளில் அறிமுகம் செய்துவைத்த பெருமை அவர்களுக்குண்டு. வண. பிதா. தம்புசாமியின் அனுசரணையுடன் அணிவத்தை சாந்தமரியாள் நிலையத்தில் இரண்டுநாள் வதிவிட எழுத்தாளர் பட்டறை 5,6 செப்டம்பர் 1987^{ல்} நடத்தியது. பேரவையின் இன்னொரு சிறப்பான பணியாகும். ஐம்பது இளம் எழுத்தாளர்கள் இதனால் பயனுற்றனர்.

1993^{ம்} ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 20, 21, 22 ஆகிய மூன்று தினங்கள் கொழும்புநகரில் தமிழ் நாட்டாரியல் வழக்காற்றியல் என்னும் பொருளில் ஆய்வு மாநாடு ஒன்று நடத்தப்பட்டது. இந்து சமயக் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் இம்மாநாட்டை நடத்தியது. நாட்டார் வழக்காற்றியல் தனிப்பட்டதோர் கல்வித்துறை என்ற தகுதியை தமிழ்ச்சூழலில் பெறுவதற்கு முனைந்து நிற்கும் சூழலில் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை 1993^{ம்} ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 6,7 ஆகிய இரண்டு தினங்கள் கண்டி சத்யோதய மண்டபத்தில் மலையக மக்களின் நாட்டார் வழக்காற்றியலைப்பற்றி ஒரு கருத்தரங்கை நடாத்தியது. இலங்கையின் முக்கிய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் மலையகத்தின் பங்களிப்பை இதன் மூலம் நிறைவு செய்தது.

ஏப்ரல் 1994^{ல்} தமிழகத்திலிருந்து சுபமங்களா கோமல் சுவாமிநாதன் வந்திருந்தார். கண்டி, கொட்டகலை, ஹட்டன் என்று மலைநாடெங்கனும் கருத்தரங்குகளில் கலந்து கொண்டார். திரும்பிச் சென்று தமது பத்திரிகையில் மலைநாட்டெழுத்தாளர்களை மே இதழில் வெளியிட்டு கௌரவம் செய்திருந்தார். அதே இதழில் (பெ.சு.மணி) அவர்களின் மலையக இலக்கியம் குறித்த கட்டுரை ஒன்றும் பிரசுரமாகி, கடல்கடந்தும் எங்களின் புகழைப் பேசியது.

1996^{ல்} இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நாற்பதாவது ஆண்டுவிழாவுக்காக வல்லிக்கண்ணன், தாமரை மகேந்திரன், நாவலாசிரியர் பொன்னீலன் வந்திருந்தனர். கண்டியில் பேரவையின் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டுவிழாவில் கலந்துகொண்டனர். பத்து எழுத்தாளர்களுக்கு கேடயம் வழங்கி கௌரவித்தது. தி. ஞானசேகரம் எழுதிய 'கவ்வாத்து' நாவலும் கலாசார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடியால் வெளியிடப்பட்டது.

பேரவையின் செயலாளர் அந்தனிஜீவா எழுதிய மலையகமும் இலக்கியமும் நூலை 24-02-96லும் பேரவையின் தலைவர் சாரல்நாடன் எழுதிய பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர் நூலை 10-03-99லும் கொழும்பில் வெளியிட்டு வைத்தது. தமிழறிஞர் பெ. சு. மணி அவர்களின் சிறப்புரை நடேசய்யரின் வெற்றிகளை முன்னெடுப்பதாக அமைந்திருந்தது.

நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்துவதை மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை தனது கடமைகளில் ஒன்றாக எண்ணுகிறது.

தொழிற்குலத்தின் கலைத்துறை

காங்கிரஸ் தொழில்நிறுவனம் தொழிற்குலத்தின் கலைத்துறை என்ற தலைப்பில் நடாத்திய தொடர் நிகழ்ச்சிகள் குறிப்பிட்டு கூறத்தக்கன. 1985^{ல்} நடைபெற்ற இந்நிகழ்வுகள், மலையகத்தில் இடம்பெற்ற மற்ற நிகழ்வுகளின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்டவை என்று கூறுமளவுக்கு, வெற்றிகரமாக நடைபெற்றன.

தொழிற்சங்கத்துறையில் மிகநீண்டகாலமாக - நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள் வேர்பிடித்து நின்று மிகப்பிரமாண்டமான, தென்கிழக்காசியாவிலேயே பெரிய தொழிற்சங்கமாக பேர் எடுத்த இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இந்த மக்களுக்கு கலைத்துறையில் உருப்படியாக ஒன்றையேனும் செய்யவில்லை என்ற நியாயமான விமர்சனம் பல மட்டத்திலும் இருந்து வந்த நிலையில்தான் தொழிற்குலத்தின் கலைத்துறை தொடர்கள் இடம்பெறத் தொடங்கின. நாவலப்பிட்டி, அட்டன், கண்டி என்று நடந்த கருத்தரங்குகளில் மலைநாட்டின் பிரபல எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் கலந்து கொண்டனர். அதுகுறித்த விமர்சனங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்தன.

காங்கிரஸின் இந்த கருத்தரங்குகள் குறித்து தோட்டச் சேவையாளர் காங்கிரஸ் எதுவும் அலட்டிக்கொள்ளாமலேயே இருந்தது. இந்த நேரத்தில்தான் “சிறுகதைத்துறையில் இன்றும் அன்றும்” என்ற தலைப்பில் சாரல்நாடனுக்கு அரைமணிநேரத்துக்கு பேசும் வாய்ப்பை, விடி ராஜ் - இன்றைய வீரகேசரி ஆசிரியர் கொடுத்திருந்தார். அந்த வாய்ப்பை சாரல்நாடன் நன்கு பயன்படுத்தினார். ‘நுவரெலியா இன்’ ஹோட்டலில் நடைபெற்ற தொடரில் சாரல்நாடன் தந்த கருத்துக்களைப் பாராட்டிப் பலரும்

பேசினர். தலைமை வகித்த பி. பி. தேவராஜ் மொத்த கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளையும் நூலாக்கித்தருவதாகவும், அதற்கான ஏற்பாட்டினை சாரல்நாடன் செய்வார் எனவும் பகிரங்க அறிவிப்பு செய்தார்.

29-06-1985^{ல்} நடந்த அக்கலைத்துறைத் தொடரினை அடுத்து சாரல்நாடன் மேற்கொண்ட பணிகள் எதுவும் அச்சாக்கத்துக்கு உதவவில்லை. அவரது கட்டுரை மாத்திரம் காங்கிரஸ் வெளியிட்ட செளமியம் என்ற இதழில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது குறித்து கருத்து வினவிய அவருக்கு “எல்லாம் என் கைகளில் மாத்திரம் இருக்கவில்லை. தமிழகத்து அச்சகத்தாருடன் பேசியிருக்கிறேன். விரைவில் புத்தகம்” வெளிவரும் என்று காங்கிரஸ் தொழில் நிறுவன இயக்குனர் Congress Labour Foundation பதில் அளித்திருந்தார். கடைசிவரைக்கும் அது நிறைவேறவே இல்லை.

அவர்கள் தொடக்கிய ‘செளமியம்’ இதழும் நான்கு வெளியீடுகளோடு தன் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டது. எண்பத்தேழு எண்பத்தெட்டாம் ஆண்டுகள் அமைச்சர் தொண்டமானுடன் மேற்கொண்ட பேச்சுகள், கடிதத் தொடர்புகள் எல்லாம் வியர்த்தமாயின. 29-12-1987^{ல்} எழுதிய கடிதத்துக்குப் பின்னர் இந்த விஷயங்கள் குறித்து அமைச்சருடன் பேசுவதில்லையென்று தீர்மானித்து, தாங்களே பிரசுர வசதிகளை மேற்கொண்டு மலையக வெளியீட்டகத்தை அமைத்துக்கொண்டனர்.

இந்த அமைப்பினர் முன்வெளியீட்டுத் திட்டமொன்றை முன்வைத்தனர். தமிழகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கும் இத்திட்டம், குறிப்பிட்ட கொள்கையுடையவர்கள் பலர் ஒன்றுகூடிப் புத்தகம் ஒன்றை அச்சுக்கு கொடுக்கும்போதே அதற்கான முன்பணத்தைக் கொடுத்து, அச்சுக்குப் பின்னர் நூலை சந்தை விலையிலும் பார்க்க குறைவான விலைக்கு வாங்கிக் கொள்வதற்கு வழிசமைக்கும்.

மலையகத்தில் இத்திட்டம் கைகூடவில்லை. மலையகத்தின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் 09-05-1988^{ல்} மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை விரிவான ஒரு கடிதத்தை எழுதியிருந்தது. சாரல்நாடன் இந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தார். இதில்,

“ஒரு நாடு தன் விடுதலைக்கு கொடுத்த விலையை உணரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சுதந்திரம் என்பது வெறும் வார்த்தையாகவே இருக்கும் என்பது நம்மைப் பொறுத்த வரையில் நிதர்சனமான உண்மையாகிவிட்டது.

இந்த நாட்டில் நமது நிலைஒளியில்லாது போனதற்கு நாழும் ஒரு காரணம் என்ற ஓர் உணர்வு என்னை அதிக நாட்களாகவே உறுத்தி வந்திருக்கிறது.

நாம் வெறும் உழைப்பாளிகள் மட்டுமல்ல. இந்த நாட்டில், அரசியல் தெளிவு, இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி, பத்திரிகை வளர்ச்சி என்பவைகளோடு தொழிற்சங்க தோற்றத்துக்கும் நமது மூத்தோர்கள் முன்னின்று உழைத்திருக்கின்றனர். அவர்களில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பவர் கோ. நடேசய்யர் ஆவார்.

அவரது காலகட்டத்தைப் பற்றிய வரலாற்றறிவு (1920 - 1947) நமது மக்களுக்கு இருக்கவேண்டும் என்ற நியாயமான விருப்பத்தில், மிகுந்த சிரமங்களுக்கு மத்தியில், பல ஆதாரங்களைச் சேகரித்து, ஏறக்குறைய இருநூறு பக்கங்களில் ஒரு வரலாற்று நூலை எழுதியுள்ளேன். இந்த நூலை வாசித்து முடித்தபின்னர் ‘இந்திய வம்சாவளியினர்’ என்று கூறிக்கொள்வதில் நீங்கள் பெருமையடைவீர்கள் என்பது திண்ணம். தாங்கள், தங்கள் நண்பர்களோடு கலந்து ஆகக்குறைந்தது பத்துப் பிரதிகளை வாங்கி உதவினீர்கள் என்றால் அது பேருதவியாக இருக்கும். இந்த அரிய பணியில் நீங்களும் பங்கேற்பதை மனதார விரும்புகிறேன். பிரதிக்கான முன்பணத்தைக் கொடுத்து உதவினால் ஜூன் மாத இறுதியில் திட்டமிட்டபடி நூலை வெளிக்கொணர முடியும் என்பதை தங்களுக்கு அறியத்தருவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

நூல் ஒன்றின் விலை ரூபா நாற்பத்தைந்து ஆகும்.

தங்களின் மேலான ஆதரவை எதிர்பார்த்துள்ள”

என்ற கடிதம் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. நஜும்தீன் என்ற இஸ்லாமிய இளைஞர் மாத்திரமே பதிலுடன் பணத்தையும் அனுப்பி இருந்தார்.

கூட்டுமுயற்சியால் பதிப்பகம் அமைக்கும் எண்ணம் கைகூடாமையினால் மலையக வெளியீட்டகம் மூலமே ஜுன் மாத முடிவில் தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் நூலைக் கொண்டு வந்து சாதனை புரிந்தனர்.

அந்த நூல் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த ஆய்வுத்தகவல்களால் தமிழகத்திலும், மேற்கத்தைய நாடுகளிலும் பெரிதும் வரவேற்பை பெற்றது. தொடர்ந்தும் பல நூல்களை சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வெளியிட்டு வந்தது.

துரைவி பதிப்பகம்

மலையகத்தின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டால் துரை விஸ்வநாதனால் அமைக்கப்பட்ட துரைவி பதிப்பகம் தன்னுடைய முதல் வெளியீடாக மலையக சிறுகதைகளை பெப்ரவரி 1997ல் கொண்டுவந்தது. முப்பத்து மூன்று மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதை தொகுப்பான இது மலையகத்தின் தொடக்ககால எழுத்தாளர்களையும் இன்றைய எழுத்தாளர்களையும் ஒன்று சேர இணைத்து கொண்டுவரப்பட்ட தொகுப்பாகும். கோ. நடேசய்யர், கே. கணேஷ், பொ. கிருஷ்ணசுவாமி, த. ரஃபேல், இர. சிவலிங்கம், எஸ். திருச்செந்தூரன், என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், ஏ. வி. பி. கோமஸ், ராமசுப்ரமணியம், பீ. மரியதாஸ், சி. பன்னீர்ச்செல்வம், எம். வாமதேவன், அ. சொலமன்ராஜ், நயீம். ஏ. பஷீர், மலரன்பன், மல்லிகை சி குமார், பரிபூரணன், பூரணி, மாத்தளை சோமு, நூரளை சண்முகநாதன், மாத்தளை வடிவேலன், மு. சிவலிங்கம், மு. நித்தியானந்தன், மொழிவரதன், அந்தனிஜீவா, அல் அஸீமத், கே. கோவிந்தராஜ், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், ஆனந்தராகவன், கேகாலை கயிலை-நாதன், க. ப. லிங்கதாசன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இதில் இடம்பிடித்திருந்தன.

இதைத் தொடர்ந்து உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், பாலாயி, மலையகம் வளர்த்த தமிழ், சக்திபாலய்யாவின் கவிதைகள், ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம், மலையக மாணிக்கங்கள், தோட்டத்து கதாநாயகர்கள் என்ற எட்டு நூல்களை நவம்பர் 1998க்குள் - இருபத்தொரு மாத இடைவெளிக்குள் வெளியிட்டு ஓர் அசுர சாதனையை செய்துமுடித்திருந்தார். டிசம்பரில் நேர்ந்த அவரது மரணத்தால் அவர் தொடங்கிய பதிப்பு முயற்சியில் ஒரு தடங்கல் ஏற்பட்டது.

இவரது வெளியீட்டு முயற்சியில் காணப்பட்ட அர்ப்பணிப்பான தொழில் நுட்பமும், சீரிய அச்சுப்பதிவும், நூலமைப்பும் எதிர்காலத்தில் தமது நூல்களை வெளியிடுவதற்கு பல எழுத்தாளர்களுக்கு கனவுகளை உண்டுபண்ணியிருந்தன. அவை எல்லாம் நடந்தேற முடியாததாகிவிட்டதை எண்ணி பலர் வருத்தமுற்றனர்.

இந்த நிலைமையை முன்னெடுக்கவேண்டிய கடப்பாடு தமக்கு இருப்பதாக சாரல்நாடன் உணர்ந்தார். சாரல் வெளியீட்டகம் 1999^{ல்} தோற்றம் பெற்றது. துரைவி பதிப்பகத்தின் வலுவான நிதிபலம் இல்லாதபோதும் விருட்சப்பதியங்கள், மலையக இலக்கியம், மனுஷியம், ஒரு நாடும் மூன்று நண்பர்களும், மலையக இலக்கிய தளங்கள், பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள், வாழ்வற்ற வாழ்வு, வேரறுந்த மரங்கள், வரமும் வாழ்வும், தளிரே தங்க மலரே, மலையகத்தமிழர் வரலாறு, பேரேட்டில் சில பக்கங்கள், சாதனையாளர் சாரல் நாடன், கண்டிராசன் கதை என்று பதினான்கு வெளியீடுகளை ஆறு வருட காலத்துக்குள் கொண்டு வந்தது பிரகர வசதிகள் இல்லாத மலையகத்துக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக உள்ளது.

“மலையக இலக்கிய உலகின் கொடுமுடியாகத் திகழும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் ‘வாழ்வற்ற வாழ்வு’ என்னும் நாவலை வலியுமுயற்சி மேற்கொண்டு தேடிப்பெற்று நூலாக வெளியிட்டமையை”

கலாநிதி க. அருணாசலம் தன்னுடைய சாதனையாளர் சாரல் நாடன் நூலில் (பக்கம் 28) விதந்து போற்றுகிறார்.

சிவியின் எழுத்துக்கள் அதிகமாக ஆங்கிலத்திலேயே வந்துள்ளன. பின்னாட்களில் அவர் தமிழில் நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். ஆனால், பி. கிருஷ்ணசுவாமியால் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்ட ‘வாழ்வற்ற வாழ்வு’ நாவலே இவரது இளமைப்பருவத்தில் எழுதப்பட்ட, மலையகத்தின் முப்பது நாற்பது ஐம்பதுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கூறும் நாவலாகும். இந்த நாவலைப் படிக்காத எவரும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையைப் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கத் தகுதியற்றவர்களாவர். நாவலின் பெருமையைக் கூறிநாவலை வாசிப்பதற்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தராத ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த விரும்பாத நிலையில், நாற்பது

ஆண்டுகளுக்கு முன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த நாவலை நூல் வடிவம் தந்தது சாரல் பதிப்பகம். அந்தப் பணியின் மகிமைத்துவத்தைத்தான் கலாநிதி. க. அருணாசலத்தின் கூற்று வெளிப்படுத்துகிறது.

இலங்கை மலையகத்தில் இலக்கியத்தில் சிறப்பாகப் பணியாற்றிய பலர், இந்தியத் தமிழகத்துக்கு சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் போக வேண்டியவர்களானார்கள்.

“சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே” என்று கவிஞர் சிவானந்தன் எழுதிய வரிகள் நெஞ்சை நெகிழ்விப்பன. (நதி - இதழ் 5)

மலையக மக்கள் நூற்றாண்டுக்கு மேல் இந்நாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இந்நாட்டின் முன்னேற்றத்திலும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டங்களோடும் தங்களை இணைத்தும் இனங்கண்டுள்ளார்கள். இப்படி வாழ்ந்த பலரை ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் தமிழகத்துக்குக் குடிபெயரச்செய்தது வரலாற்றில் மாறாத ஒரு வடுவாக மலையகத்தினரின் வாழ்வில் அமைந்து விட்டது. தமிழகத்திற்கு சென்று பல ஆண்டுகளாக இலங்கையின் நினைவுகளோடேயே வாழ்ந்து மடிந்தவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளனர்; இலங்கை நினைவுகளை மறக்க முயன்று முடியாது போனவர்கள் பலருள்ளனர். இளம் கவிஞர் சிவானந்தனின் வரிகளில் கசியும் கண்ணீர்த்துளிகள் ஒரு சமுதாயத்தின் கண்ணீர்த்துளிகள்.

“நக்கில்லின் தொடர்களை நான்
நாளெல்லாம் பார்க்கின்றேன்;
‘நீ பார்த்துச் சலிக்காத
பொருளென்ன’ என்று நீர்
எனைக் கேட்டால்
நான் சொல்லும் பதிலிதுதான்.
‘குளிர்மேகம் வாடையிடும்
நக்கில்லின் தொடர்கள்தான்
நான் பார்த்துச் சலிக்காத
நல்ல பொருளென்பேன் நான்!

.....

இருபது வருடங்கள் இன்றோடு
 ஓடி மறைந்தன. என்றாலும் -
 இன்றைக்கும் இத்தொடர்கள்
 இதயத்தில் குளிர்நட்டும் பொருளாகும்!
 உங்களுக்கு ஒரு நாள்
 உங்களது நாட்டை
 பிரிகின்ற நிலை வந்தால்
 உங்களது மனநிலையில்
 உவப்பா மேலோங்கும்?
 இல்லை இல்லை
 ஓர் துயர் அலை நெஞ்சில்
 மேவி வருமன்றோ?
 சென்று வருகின்றேன் மலைத் தொடர்களே;
 திரும்பவும் நான் உன்னை
 என்று காண்குவேனோ?

சென்று வருகின்றேன் வெகுஜனங்கள்
 திரும்பவும் நாம் இதய மகிழ்வோடு
 என்று கரம் குலுக்குவோமோ?

சென்று வருகின்றேன்
 ஜென்ம பூமியே,
 திரும்பவும் உன் வெளிகளில்
 என்று ஓடி மகிழ்வேனோ?

இப்படி போனவர்களில் ஒருவர் டி. எஸ். இராஜா. இங்கிருந்து போன கையோடு தமிழகத்தில் பத்திரிகை நடாத்திப் பிழைக்கப்பார்த்தார். தாயகத்தில் மறுவாழ்வு (1976 – 1977), மன்றம் (1981 – 1982), மக்கள் மறுவாழ்வு (1979 – 1990) கலங்கரை (1998 – 1999) என்பன இவர் நடாத்திய பத்திரிகைகள். மலைச்செல்வன், தேனூரன், சிக்கன்ன ராஜா என்ற புனைபெயர்கள் இவருடையவை.

இவருடைய ஒரு குறுநாவலையும் 'வேறுந்த மரங்கள்' என்ற தலைப்பில் தனது எட்டாவது நூலாக சாரல் பதிப்பகம்

வெளியிட்டது. அறுபதுகளில் மலையகத்தில் புகழ்பெற்ற படைப்பிலக்கியவாதியான டி. எஸ். ராஜுவை இன்றைய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதுடன், அந்த உந்துதலால் இலங்கையிலிருந்து தமிழகம் சென்றவர்களைப்பற்றி ஒரு பெரிய நாவலை எழுதுவதற்குத் தூண்டுதலையும் அளித்தது.

தற்போது மலையகத்தில் தொடர்ந்து எழுத்துலகில் பிரகாசித்து வருகிற சு. முரளிதரன், மல்லிகை சி. குமார், மொழிவரதன் ஆகியோரின் புதிய படைப்பிலக்கியங்களையும் பிரசுரித்து அது தன் பணியினைச் செய்து வருகின்றது. மலையகத்தில் எழுத்துலகில் பிரகாசிப்பவர்கள் தமது எழுத்தால் வாழ்பவர்களல்லர்; எழுத்தை மட்டும் நம்பி வாழ்பவர்களல்லர். பெரும்பாலானோர் தமது உணர்வுகளுக்கு உருவம் சமைப்பவர்களே. அவ்வுருவம் கவிதையாக, கட்டுரையாக, சிறுகதையாகவே பெரும்பாலும் அமைகின்றன. குறுநாவலாகவும், நாவலாகவும் படைப்பதற்கு சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை சோமு, மாத்தளை ரோகினி என்று ஒரு சிலரே இருக்கின்றனர். தங்களது மேலான ஓய்வு நேரத்தை எழுத்துக்கு ஒதுக்கிவைப்பதற்கு அவர்களைப் போன்று மற்றையவர்களுக்கு இயலாதிருக்கின்றது.

இன்றைய காலகட்டம் மனித வளர்ச்சியின் எல்லாப் பகுதியையும் ஆவணமாக்குவதில் வெற்றி கண்டு வருகிறது. ஆவணமாக்குவதில் ஆர்வம் காட்டாததால்தான் தமிழர்களின் சரித்திரமும், மலையகத்தமிழரின் வரலாறும் இன்னும் சரியாக எழுதப்படவில்லை.

தமிழகத்தில் சங்ககாலம் முதலே தொகுப்புகளைத் தருவதில் நாம் குறியாக இருந்திருக்கின்றோம். நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை அதைத்தான் கூறிநிற்கின்றன. அந்த மரபைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்கு தனிமனிதர்கள், இலக்கியகர்த்தாக்கள், இலக்கிய விற்பன்னர்கள் முயலுதல் அவசியம்.

இரண்டு நூற்றாண்டு காலத்தை இலங்கையில் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்திற்கு, தங்களின் தனித்துவத்தைக் காட்டும் நூல்கள் அச்சில் கொண்டுவருவது அவசியம் என்பதை இப்போதாவது அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தொழிற்சங்கம் உழைப்பாளர்களின் சக்திமிக்குந்த பாசறையாகும். மலையகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இது உழைக்கும் தொழிலாளர்களைத் திசைக்கொருவராகப் பிரித்துவைத்து, ஒரு சில பணமுதலைகளை உருவாக்குவதற்கே உதவியுள்ளன. இன்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் மலைநாட்டில் இருக்கின்றன.

சில 'கடிதத் தலைப்பில்' மாத்திரமே உயிர்வாழ்கின்றன; இவை அவ்வப்போது "பத்திரிகை அறிக்கை" விடுவதோடு தம் கடமையை முடித்துவிடுகின்றன.

சில 'தலைவர்களின் நடவடிக்கைகளால்' மாத்திரமே உயிர்வாழ்கின்றன; இவை அவ்வப்போது தம் நடவடிக்கைகளைப் புதுப்பித்து, தம் தலைவரை உயிர் வாழச் செய்கின்றன.

சில உண்மையில் தம் அங்கத்தவர்களை வர்க்க அடிப்படையில் ஒன்றிணைத்துப் போராட்டத்தை மேற்கொள்கின்றன.

சில தாம் சேர்ந்திருக்கின்ற அரசியற்கட்சிகளில், "மேசையில் வீசியெறியும் துண்டுகளை"ப் பெறுவதற்காக தொழிலாளர்களைப் பலியிடுகின்றன.

இந்த செயற்பாடுகள் மலையகத்தில் என்று தோன்றின என்பதை நாம் ஆராயப்புகுந்தால், கிடைக்கின்ற பதில்கள் கவலைக்குரியதாகவே இருக்கின்றன.

1. தி ஒல் சிலோன் ஹெட் கங்காணிஸ் அசோசியேஷன்,
2. தி சிலோன் இண்டியன் காங்கிரஸ்,
3. ஒல் சிலோன் எஸ்டேட் வேர்க்கர்ஸ் யூனியன்,
4. ஒல் சிலோன் எஸ்டேட் வேர்க்கர்ஸ் கொங்கிரஸ்,
5. இண்டஸ்டிரியல் அண்ட் எஸ்டேட் வேர்க்கர்ஸ் யூனியன்,
6. தி சிலோன் பிளாண்டேசன் வேர்க்கர்ஸ் யூனியன்,
7. தி சிலோன் இண்டியன் வேர்க்கர்ஸ் ஃபடரேஷன்,
8. தி சிலோன் இண்டியன் வேர்க்கர்ஸ் யூனியன் காங்கிரஸ்,

9. இண்டியன், கேஜிஸ், லேபரர்ஸ் அசோசியேஷன் ஒஃப் சிலோன்,
10. தி இண்டியன் சலவை தொழிலாளர் மகாசபா,
11. தி கிரேட்டர் இண்டியா வேர்க்கர்ஸ் கொங்கிரஸ்,
12. தி சிலோன் எஸ்டேட் ஸ்டாப்ஸ் யூனியன்.

ஆதாரம் : பிளாண்டர்ஸ் ரிவ்யூ. ஏப்ரல் 1940

: பிளாண்டர்ஸ் ரிவ்யூ. பெப்ரவரி 1947

மலைநாட்டுத் தொழிலாளர்களுக்காக முதற் தொழிற்-
சங்கத்தை -அகில இலங்கை இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்
சம்மேளனத்தை- கோதண்டராம நடேசய்யர் ஆரம்பித்து ஒரு
தசாப்தம் ஆவதற்குள் இவ்விதம் பன்னிரண்டு தொழிற்சங்கங்கள்
பல்கிப்பெருகின. இதை ஆரோக்கியமான தொழிற்சங்க வரலாற்று
ஆரம்பமாகக் கொள்ள முடியாது. தொழிற்சங்கத்தை முன்னிறுத்தி
ஒவ்வொருவரும் தம்மை தலைவராக்கிக் கொள்ள முனைந்தார்கள்
என்பதைத்தான் வெளிப்படுத்துகின்றது.

**“ஒரு நூற்றாண்டு கால அவலத்துக்குப் பின்னர்,
தனக்குத் தானே உதவியாயிருக்க வேண்டுமென்பதை
உணர்ந்து கொண்ட தோட்டத்தொழிலாளி ஒரு
தொழிற்சங்கத்தை ஆரம்பித்திருப்பதற்காக,
எவரிடமும் மன்னிப்புப் கோரும் நிலையில் இல்லை”
என்று 1931^{ல்} கோ. நடேசய்யர் எழுதினார்.**

இந்தியத் தோட்டத்தொழிலாளர் சம்மேளனத்தின் தலைவர்
ஸ்தானத்திலிருந்து, துரைமார் சம்மேளனத்திற்கு இவ்விதம் எழுதிய
நடேசய்யர், நாளும் பொழுதும் கனவிலும் நினைவிலும்
இத்தொழிலாளரின் நலத்தையே நினைத்திருந்தார்.

இன்று தொழிற்சங்கம் தமது பணிகளைப் பல்வேறு
வடிவத்தில் முன்னெடுத்திருக்கும் வேளையில், மலையகத்து
தொழிற்சங்கங்கள் வெறுமனே நாளாந்த தொழில் பிரச்சினை-
களிலும், சம்பள உயர்வுப் பிரச்சினைகளிலும் தமது ஆற்றலைச்
செலவழிப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்த மக்கள் கலை,
பண்பாடு, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் நாட்டம் உள்ளவர்கள்.

அத்துறைகளில் அவர்களைப் பாண்டித்துவம் உள்ளவர்களாக்கி, புதியனவாய் பல படைப்புகளைத் தோற்றுவிப்பதற்கும், அவைகளை வானொலி, தொலைக்காட்சி, மேடையேற்றம், நூல் வெளியீடு போன்ற ஏதோ ஒன்றில் அல்லது எல்லாவற்றிலுமே வெளியிடுவதற்கும் தொழிற்சங்கங்கள் துணை நிற்க வேண்டும்.

தொழில் செய்யும் குடும்பத்தில் நான்குபேர் தோட்டத் தொழிலாளியென்றால், ஒருவருக்கு முப்பத்தைந்து ரூபா என்ற கணக்கில், நான்கு பேர்களடங்கிய அக்குடும்பம் மாதம் ஒன்றுக்கு நூற்றுநாற்பது ரூபாவை சந்தாப் பணமாகக் கட்டுகின்றது. அதுவே ஒரு வருடத்துக்கு ஆயிரத்து அறுநூற்றியெண்பது ரூபாவாக, பத்துவருடத்துக்கு பதினாராயிரத்து எண்ணூறு ரூபாவாகின்றது. பல சமயங்களில் எவ்விதப் பிரதிபலனையும் ஒரு குடும்பம் பெறாது போய்விடுகின்ற சந்தர்ப்பங்களே இருக்கின்றன. தமது கூட்டுச்சக்தியினை உணர்த்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகின்ற தொழிலாளர்கள் அது குறித்துப் பெரிதுபடுத்துவதில்லையென்றாலும், இதே நிலைமையைத் தொடரவிடாது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தொழிற்சங்கங்களின் கடமையாகும்.

தோட்ட வாழ்க்கை என்பது, கூட்டு வாழ்க்கை. புறா கூடு போன்ற லயன் காம்பராக்களில் தோட்டமக்கள் ஒரு குழுமமாக வாழ்ந்தனர். ஆரம்பகாலத்தில் ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் முப்பதுக்குக் குறையாத குடும்பங்கள் வாழ்ந்தன. காலம் செல்லச் செல்ல தேயிலைப் பயிர்செய்யும் நிலப்பரப்புக்கேற்ப இது கூடியது.

இன்று ஆயிரத்தைநூறு குடும்பங்களை உள்ளடக்கிய தோட்டங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. இப்படி அமைந்த தேயிலைத் தோட்டங்களும், இறப்பர்த் தோட்டங்களும் அடுத்தடுத்து, ஒரு தோட்டத்தின் எல்லை அடுத்த தோட்டத்தின் ஆரம்பமாக அமைந்திருப்பதால், நூற்றுக்கணக்கில் மொழியாலும் (தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு) சமயத்தாலும் (இந்து) ஒன்றான ஒரு சமுதாயம் தோன்றியது.

அவர்களிடையே, மேலதிக முயற்சிகள் எதுவுமின்றியே மொழியும் சமயமும் நின்று நிலைக்கத் தொடங்கின. இந்தியாவில் தமது சொந்தக் கிராமத்திலுள்ள குடும்பத் தொடர்புகளை அறுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கவும், அவர்களால் முடிந்தது. 1949ⁱⁱ

ஆண்டில்தான் தற்போதைய கடவுச்சீட்டு முறை அமுலுக்கு வந்தது. அதுகாலவரை இந்தியாவில் தமது சொந்தக்கிராமத்தில் இடம்பெறும் சமயவிழாக்களுக்குச் சென்று தெய்வ வழிபாடு செய்யவும், சொந்த பந்தங்களின் குடும்ப நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபெறவும், தங்களது சொந்தத்திலேயே வாழ்க்கைத்துணையைத் தேடி இலங்கைக்குக் கொண்டுவரவும் அவர்களால் முடிந்தது.

எனவே கல்வி அறிவு நிரம்பப் பெறாதிருந்தபோதும் தமிழகத்தில் ஆழவேருன்றியிருந்த இயற்கையோடு ஒன்றிய, கிராமத்து வாழ்க்கைப் பண்புகள் இவர்களிடமும் குடி கொண்டிருந்தன. உழவுத் தொழிலிலிருந்து உழைப்புத் தொழிலுக்கு மாறிய ஒன்றைத் தவிர மற்றெல்லாவற்றிலும் அவர்கள் தென்னிந்திய கலாசாரத்தைப் பிரதிபலித்தனர்.

இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களிடையே சமூக உணர்வைச் சாகவிடாது “ஊதி ஊதி எரியவைத்த பெருமை” பத்திரிகைகளுக்குத்தாம் உரித்தானது. உலகில் எல்லாச் சமூகத்தினரிடமும் இதுவே நியதி.

1918^{ம்} ஆண்டு வெளிவந்த ஜனமித்திரன் முதல் கடந்த எண்பத்தேழு ஆண்டுகளில் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகளும், பத்திரிகைகளும் வெளிவந்திருப்பதை ஆவணக்காப்பகத்திலிருந்து அட்டவணையாகத் தயாரித்து இந்நூலாசிரியர் தனது “மலையகம் வளர்த்த தமிழ்” நூலில் வெளியிட்டுள்ளார். (1997 : 147) மலையகத் தமிழரிடையே இன்றேற்பட்டுள்ள அரசியல் விழிப்புணர்வுக்கும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் இவ்வெளியீடுகள் தத்தமது காலப்பகுதியில் செய்துள்ள பங்களிப்புகளே பிரதான காரணிகளாகும்.

நாவலப்பிட்டி நகரிலிருந்து ஆத்மஜோதி என்ற சமய ஏட்டை வெளியிட்ட நா. முத்தையாவின் பணி குறிப்பிடத்தக்கது. சொற்பொழிவு, கூட்டுப்பிரார்த்தனை, திருமுறை மகாநாடு, திருத்தல யாத்திரை, பஜனை என்றும், வானொலி தொடர் நற்சிந்தனைகள் மூலமும், சைவ தமிழ் மக்களிடையே சமய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார்.

எல்லாத் தொழிலாளர்களும் இப்புஸ்த்தகத்தை வாங்கி வாசித்துப் பலன் பெறுவார்கள்” என்று தன்னுடைய தொழிலாளர்

சட்டபுஸ்தகத்தில் (1939 : 8) கோ. நடேசய்யர் எழுதுகிற காலத்தில் தொழிலாளர்களின் நாட்சம்பளம் நாற்பத்தொன்பது சதமாக இருந்தது. தன்னுடைய சட்டபுஸ்தகத்துக்கு இருபத்தைந்து சதம் விலை குறித்திருந்தார். தொழிலாளரின் ஆயுதங்கள் தோட்டக்கணக்கில் கொடுபட்டன. கவ்வாத்துக்கத்தி ஒரு ரூபா ஐம்பத்தெட்டு சதம், மணவெட்டி ஒரு ரூபா பதினைந்து சதம், நிலம் குத்தும் முள்ளு ஒரு ரூபா இருபத்திரெண்டு சதம் என்று இருந்த நிலையில், தொழிலாளர் சட்டபுஸ்தகம் இரண்டாம் பதிப்பையும் கண்டிருக்கின்றது என்பது பாராட்டத்தகுந்த விஷயம்.

படித்துப் பயன்பெறுகிறார்களோ இல்லையோ, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெரிய எழுத்து கதைப்புத்தகங்கள் இருந்தன என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை ஆண்களும் பெண்களுமாக தோட்டப்பாடசாலையில் படித்ததால் இந்தப் பெரிய எழுத்துக் கதைப்புத்தகங்கள் தொழிலாளர்களால் வாங்கி ஆதரிக்கப்பட்டன. சென்னையிலுள்ள இரத்தினநாயகர் சன்ஸ் என்ற நிறுவனம் பெரிய எழுத்து என்ற அடைமொழியுடன் வெளியிட்டவைகளும், சென்னையிலுள்ள ஆர். ஜி. பதி கம்பெனியினர் வெளியிட்ட கதைப்பாடல்களுமே இவ்வாறு தொழிலாளர் வாங்கிக் குவித்தவை. இவ்விரண்டு நிறுவனமும் வெளியிட்ட நூல்களில் எவ்விதப் பொருள் குறிப்புகளும் இல்லையெனினும் விலை குறைவு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையிலும் 'மாரியம்மன் தாலாட்டு' ஐந்தாயிரம் பிரதிகளும், 'நல்லதங்காள் புராணம்' ஆறாயிரம் பிரதிகளும் அச்சடிக்கப்பட்டதாகத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. (புளூ புக் - 1929)

படைப்பிலக்கியம் குறித்து இலங்கையில் பொதுவாக ஒரு மந்தமான நிலையே நிலவியது. தி வில்லேஜ் இன் தி ஜங்கில் - The village in the Jungle, என்ற நூலை சிலாகித்து அரசாங்கசபையில் 24-05-1944^{ல்} தனது பேச்சில் குறிப்பிட்ட முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனா அவர்கள் "புகழ்மிருந்த வழக்குரைஞர்களையும், மருத்துவர்களையும் நீதிபதிகளையும், நுண்சட்ட வல்லுநர்களையும் நாம் உண்டு பண்ணியிருக்கலாம் இலக்கியத்துறையிலும், பண்பாட்டுத்துறையிலும் நாம் முற்றும் பாலைவன நிலையில் தானிருக்கின்றோம்" என்றார்.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற புதிதில் தேசிய மொழிகளான சிங்களமும் தமிழும் செழித்து வளர்வதற்கான சூழல்கள் நிலவின. முதல் சுதந்திரதின விழாவில் மேடையேற்றப்பட்ட பதினான்கு கலாசாரநிகழ்ச்சிகளும் இலங்கையின் பழைய வரலாற்றுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தன. அவைகளில் ராவணனும் சீதாவும், எல்லா மன்னன், கண்டியின் கடைசி மன்னன் ஆகியவைகள் தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக இருந்தன. இவைகள் குறித்து “நான் பாடும் ஸ்ரீலங்கா” என்ற பெயரில் வெளியான தேவர் சூரியசேனாவின் வாழ்க்கைச்சரிதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. படிப்படியாக இவ்வுறவில் பிரிவுகள் வந்தன. சட்டசபைக் காலத்திலும், அரசாங்க சபைக் காலத்திலும் தம்முணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் பெறாத அரசியல்வாதிகள் சுதந்திர இலங்கையில் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். தம் உள்ளத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினர். இந்த மக்களின் குடியுரிமையைப் பறிக்கும் மசோதா சட்டமானது. இலங்கைத்தமிழரும் இலங்கை வாழ் இந்தியத்தமிழரும் சமூகம், கலாசாரம், கல்வி, வாழ்க்கைத்தரம் போன்றவற்றால் பிரிந்திருந்தனர். இலங்கைத் தமிழர் சிலர் அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து அச்சட்டங்களை ஆதரித்தனர்.

“இலங்கைத் தமிழரை இலங்கையிலிருந்த இந்தியத் தமிழருடன் இணைப்பதைவிட, நாட்டின் பெரும்பான்மை இனத்தவராகிய சிங்களவருடன் ஒன்று சேர்ப்பதற்கான காரணங்களும் சக்திகளும் கூடியளவு பலம் பொருந்தியவையாகக் காணப்பட்டன. அதனாலேயே ஓரினம் என்ற வகையில், இந்திய வம்சாவளியினர் பாதிக்கப்படுவது இலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரை தம்மைப் பெரிதும் அலட்டிக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு பிரச்சினையாகத் தென்படவில்லையெனலாம்” என்று தன்னுடைய நூலில் வி. நித்தியானந்தம் குறிப்பிடுகிறார். (1989 : 90)

எனினும் இருவரும் ஒரே மொழியைப் பேசி ஒரே சமயத்தைப் பேணிவருவது, இச்சமூகத்தைச் சார்ந்த மக்கள் கூட்டத்தினரைக் கலக்கியது. எழுத்தாளர்களின் உணர்வுகளைப் பாதித்தது. வடபுலத்து செ. நடராசாவின் “தேயிலைத் தோட்டத்திலே மீனாட்சி” கதையைத் தொடர்ந்து தேசபிமானி, வீரகேசரி, ஈழகேசரியில் பல கதைகள் வெளியாயின. நாயினும் கடையர்,

காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை, காளிமுத்து இலங்கை வந்த கதை, சாயம் போன்றவை இவைகளில் குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

மலையகத்து எழுத்தாளர்களை இது பாதித்த விதத்தையும் சிறுகதைகளாகப் பலர் எழுதியுள்ளனர். அவைகள் நவஜீவன், செய்தி, சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. வீரகேசரியில் வெளிவந்த இரண்டு கதைகளைப் பார்க்கலாம்.

வாழ்க்கைப்பாதையிலே

சங்கு ஊதி விட்டது. தொழிலாளர்கள் மகிழ்ச்சி பொங்க மலையிலிருந்து திரும்பினர். நாளெல்லாம் பாடுபட்டு, ஓய்வு பெறப்போகும் அந்த தருணத்தில் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டு நிரைநிரையாகத் திரும்பி வந்தனர்.

மலையையும் மழையையும் பாராது உழைத்த உழைப்பின் முடிவில் எதிர்பார்த்து, தேயிலைக் கொழுந்துகள் நிறைந்த கூடைகளை ‘மடுவத்தின்’ முன்னால் வரிசையாக வைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள் பெண்கள். கொழுந்துக் கணக்கப்பிள்ளை அதிகாரத்தோடு தேயிலையை நிறுத்துக்கொண்டிருந்தார். கண்டக்டர் பெயர் போட்டார். “எங்கே றாத்தல் குறைந்திருக்கே.....” என்று ஏங்கினார் சிலர். “எப்படியும் நமக்கு பெயர் விழுந்துவிடும்” என்ற நம்பிக்கையில் மகிழ்ந்து நின்றனர் சிலர். “இன்றும் என்ன நடக்குமோ” என்று அறியாது நின்றது ஒரு உருவம். கணக்கபிள்ளை நிறுத்தார்.

“முப்பது ..... இம்.... அடுத்தது. ஆரு. ரஞ்சிதமா? சுருக்கா வா புள்ளே”

“முப்பத்து அஞ்சு, கொட்டிட்டுப் போ, அடுத்தது எங்க பெராக்குப் பார்க்கிறே, சுருக்கா வா குட்டி.” இளம் வயதல்லவா? நறுக்கென்று குத்தியது, பாக்கியத்தின் உள்ளத்தை. பொறுத்துக் கொண்டாள். எதிர்க்கத் துணிவில்லாமல்.

“முப்பத்து மூணு! ..... அடுத்தது முத்தம்மா.

“இருவத்து ஒண்ணு ..... !”

“எங்கய்யா இருவத்து ஒண்ணு, இவ்வளவு நேரமா இதுதான் எடுத்தேனா?” துணிவுடன் கேட்டுவிட்டாள் முத்தம்மா.

‘எல்லாம் அப்படித்தான். ஒரே முத்தெலையா இருக்குதே! தண்ணி, கூடை எல்லாம் கழிஞ்சு அவ்வளவுதான்.

“ஏய்யா, இந்த அக்குருமம்? நானொரு கம்மனாட்டி கேக்க நாதியில்லேண்ணுதானே இந்த அநியாயம் பண்ணுற” அவள் அழுதாள்.

“இந்தாப்பாரு முத்தம்மா. இன்னும் பேர் போட்டு முடியல. அப்புற மேலே வா. இல்லாட்டி வேறு யார்கிட்டயாவது போய்ச் சொல்லி அழு.” சற்று மிடுக்காகவே கட்டளையிட்டார் கணக்கப்பிள்ளை.

“நான் யார்கிட்டய்யா சொல்லுவேன்”?

‘அதுதான் இருக்காங்களே! தொரை, கங்காணி, தலவரு! ஆருகிட்ட வேணும்னாலும் சொல்லு. இந்த வீரப்பன் கே.பி அதுக்கெல்லாம் அசயிற ஆளில்லை. ஆமா’

“சொல்றங்கய்யா சொல்லுறன். எந்த நாளும் ஒங்களோட இதே பொழுப்பா இருக்கு. இன்னைக்கு சொல்ற இடத்துல சொல்லுறன். ரெண்டுல ஒண்ணு பார்க்கிறேன்” ஆத்திரத்தோடு சென்றாள் முத்தம்மா.

‘பாரு ..... பாரு ..... நல்லாப் பாரு. இந்த சிறுக்கிகளுக்-கெல்லாம் மெத்தப் போயிடுச்சி. அடுத்தது செகப்பாயியா.....’ கொழுந்து நிறுத்தலைத் தொடர்ந்தார் வீரப்பன் கே.பி.

வழுக்கம் போல அன்றும் வேலைக்குச் சென்றாள் முத்தம்மா. என்னதான் உழைத்தும் அவளால் முன்பு போல கொழுந்து எடுக்க முடியவில்லை. பெயருக்கு கூட எடுக்க முடியவில்லை, என்றால் அவள் என்னதான் செய்வாள்? அவளும் முயன்று முயன்று மற்றவர்களை விட அதிகமாகத் தன் கூடையை நிறைத்து வந்தாள். ஆனால் குறைவுதான் படிப்படியாக காரணத்தை அறிந்தாள். வீரப்பன் கணக்கப்பிள்ளை வேண்டுமென்றே தண்ணீர், கூடை, முத்தல் இலை என்று இறாத்தல் குறைப்பதை உணர்ந்தாள்.

நீதியைக் கேட்டு கங்காணி, கண்டக்டர், எல்லோரிடமும் சென்றாள். அவர்கள் கையை விரித்துவிட்டனர். தன் விதியை நொந்து அழுத்தான் அவளால் முடிந்தது.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவளும் பொறுப்பாள். இனிமேலும் வீரப்பன் செயலை அவளால் பொறுக்கமுடியவில்லை. எதிர்த்தாள். அவனிடமே நீதி கேட்டாள். அவன் துரையிடம் கூறுமாறு விரட்டினான்.

ஒரு முடிவு காண எண்ணிய முத்தம்மா கால்கள் சென்ற போக்கிலே சென்றாள். அழுகைதான் அவளுக்குத் துணையாக, அவள் கூடவே சென்றது.

2

சொறண்டித் தோட்டம் அந்தக் 'கம்பனிக்கே' நடுநாயகமாக விளங்குகிறது. உண்மை உழைப்பாளிகளைத் தலைமுறை தலைமுறையாக தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்குவதே இதற்குக் காரணம். நான்கு தலைமுறைகளாக அந்தத் தோட்டத்தில் உழைத்துவரும் சந்ததியைச் சேர்ந்தவர்தான் வாட்சர் முத்துக்கவுண்டரும்.

உழைப்பைத்தவிர வேறொன்றுமறியாத முத்துக்கவுண்டர் கம்பெனி உயர்ந்ததற்கு தனது மூதாதையர்தான் காரணம் என்று கூறி பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார், 'இலங்கையன்' என்ற உரிமையும் இல்லாமல். அவரது பேத்திதான் முத்தம்மா.

சிறுவயதிலேயே பெற்றோரை இழந்த முத்தம்மாவை செல்லமாக வளர்த்தார் முத்துக்கவுண்டர். ஆறுவயதிலேயே தோட்டப்பாடசாலையில் பேத்தியை சேர்த்துவிட்டார், 'ஏதோ படிக்கட்டும்' என்று. தாத்தாவின் ஆசையை நிறைவேற்ற எண்ணிய முத்தம்மா நாள் தவறாமல் பள்ளிக்குச் சென்றாள். வாத்தியாரம்மாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய வீட்டுவேலைகளையும் திறம்படச் செய்து கெட்டிக்காரி என்று பட்டமும் பெற்றாள். ஆண்டுக்கு ஒரு வகுப்பாக மாறி ஐந்தாம் வகுப்பை எட்டிப்பிடித்த முத்தம்மா, ஏதோ வந்த கடிதத்தை வாசிப்பாள். பதிலும் எழுதுவாள்.

பேத்தியின் முன்னேற்றத்தைக் கண்ட தாத்தாவின் உச்சி குளிர்ந்தது. 'பேத்தி அஞ்சாப்பு படித்துவிட்டாள்' என்ற பெருமையில் பள்ளிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து கணக்கப்பிள்ளையின் துணையால் தோட்டத்தில் பெயர் பதிந்துவிட்டார். முத்தம்மா சொறண்டித் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் ஒருவளானாள்.

முத்தம்மா மங்கையானாள். அப்பப்பா! மங்கைப் பருவத்தை எட்டிவிட்டால் இந்தத் தோட்டத்துப் பெண்கள் ஏன்தான் இத்தனை அழகாகக் காட்சி அளிக்கின்றார்களோ தெரியவில்லை அவர்களது உடலிலே ஒரு விதப் பளபளப்பு எங்கிருந்தோ வந்துவிடுகின்றது. ஒருவேளை அவர்களது உழைப்புதான் காரணமோ தெரியவில்லை. வயிறு புடைக்கத் தின்றுவிட்டு நாள் முழுதும் நித்திரை செய்யும் பெரிய இடத்துப் பெண்களுக்கு இல்லாத உடலமைப்பும் அழகும் இம்மங்கைகளிடம் குடிகொள்கின்றன என்றால் வியப்பதற்கில்லை.

முத்தம்மா கூடையைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டு நிலத்தைப்பார்த்து நடக்கும் அழகே ஒரு தனி அழகு. தேயிலை பறித்து அப்பசிய இலைகளை அவள் கூடையில் போடும்போது அவள் அழகை அள்ளிப் பருகிக் கொண்டே இருக்கலாம்.

வெற்றிலைக் காவி படிந்த அவளது உதடுகள் 'லிப்ஸ்டிக்' உதடுகளுக்கு சிறிதேனும் சளைத்தவையில்லை. முத்தம்மாவின் அழகைப் போற்றாதார் அந்தத் தோட்டத்தில் யாருமேயில்லை.

அந்தத் தோட்டத்துப் பெண்கள் அவளைக் காணாதவிடத்தில் 'குசு குசு' வென்று பேசத்தவறுவதில்லை. இப்படி பலருடைய வயிற்றெறிச்சலை அள்ளிப்போட்டுக்கொண்டு தனது வேலையைச் செய்துவந்தாள் முத்தம்மா. 'தாத்தா'வின் குலப்பெருமைக்குத் தன்னால் மாசு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று அவள் வாழ்ந்தாள். உலைவாயைத்தான் மூடலாம், ஊர்வாயை மூட முடியுமா? முத்தம்மா எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. உறுதியோடு வாழ்ந்தாள்.

3

எண்ணம் போலவே முத்தம்மாவின் வாழ்வும் அமைந்தது. அடுத்த டிவிஷனில் வாழ்ந்த தனிக்கட்டை நல்லு கவுண்டருக்கு தனது பேத்தியை மணம் முடித்து வைத்தார் தாத்தா.

நல்லு - முத்தம்மா வாழ்வு இனிமையாகச் சென்றது. ஓராண்டும் முடியவில்லை. அவர்கள் கையில் சிக்கிய குழந்தை கந்தசாமி படும் அவதியைப் பார்த்து தாத்தா சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். “தனது சந்ததியை அத்தோட்டத்தில் நிலைநிறுத்த மீண்டும் ஒரு தலைமுறை வந்து விட்டது” என்று நினைத்து சிரித்தாரோ என்னவோ? நல்லு அதனைக் கவனிக்கவே இல்லை. தன் அருமை மனைவியைப் பார்த்தான்.

“முத்து நம்ம கண்ண ‘கிளார்க்கர்’, ‘டீமேக்கர்’ வேலைக்குப் படிக்க வைக்கணும் சரியா” என்றான் ஆசையோடு.

“ஏங்க ஒங்களுக்கு இவ்வளவு ஆசை? ஏதோ நாலு எழுத்து தெரிஞ்சா போதும். அவன் பொழுச்சுக்குவான்!

“சே, ஒனக்கு இன்னும் அந்த புத்தி போகலியே! நாங்கதான் பணியிலும் மழையிலும் கஷ்டப்படுறோம். அவனாவது கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கட்டுமே என்று கொஞ்சமாவது நீ நினைக்கலியே” கடிந்து கொண்டாள் நல்லு.

“என்னமோ அத்தான். அவன் படிச்ச அன்னைக்குப் பார்ப்போம். இப்ப இந்த ரொட்டியை தின்னுட்டு பெரட்டுக்குப் போங்க. தப்படிச்ச ரொம்ப நேரமாச்சி” என்றாள், நல்லுவிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டே முத்தம்மா.

மனிதனுக்குத்தான் எத்தனை எத்தனை ஆசைகள்? மனிதன் நினைப்பதுபோல் இந்த உலகில் எதுதான் நடந்துவிடுகிறது?

நல்லுவும் ஏதோ நல்லதைத்தான் எண்ணினான். தன்னைப் போல தன் மகனை தோட்டத்திலே துன்பப்படாமல் படித்து உயர்ந்த பதவி வகிக்க வேண்டும்”மென்று எண்ணிக்கொண்டே மற்றவர்களுடன் ரோட்டுக்கு மண் வெட்டச் சென்றான்.

அன்று சற்று அதிகமாகவே மழையும் பெய்து கொண்டிருந்தது. நல்லுவும் வேறு இரு தொழிலாளிகளும் ‘ரோடு’ போடுவதற்காக சரிவிலிருந்து மண்ணை வெட்டிக் குவித்துக்கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று “சர .. சர .. வென்று சத்தம். மண்ணைக் கொட்டச் சென்ற இரு தொழிலாளரும் திகைத்துப்போய் திரும்பினர். நல்லுவைக் காணவில்லை. ஆமாம். மழையில் நன்றாக ஊறியிருந்த

மண்சரிந்து விட்டது. அன்பு மகனின் எதிர்காலத்தைக் குறித்து கோட்டை கட்டிய நல்லுவை உள்ளடக்கிப் பெரியதொரு மண்கோட்டையைக் கட்டிவிட்டது இயற்கை.

செய்தியறிந்த முத்தம்மா அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள். மண்ணுக்குள் புதைந்திருந்த நல்லுவின் உடலைத்தான் தொழிலாளர்களால் வெளியே எடுக்கமுடிந்ததேயன்றி அவனின் உயிரைக் கொடுக்கமுடியவில்லை. முத்தம்மா அழுதாள், கதறினாள். என்ன செய்வது?

வந்த துன்ப வாழ்வைக் கண்டு தாத்தா சிரித்தார். அவள் வாழ்க்கை இவ்வளவு விரைவில் சிதைந்து சின்னாபின்னமாகிவிடுமென்று அவர் எண்ணவே இல்லை. 'விக்கி, விக்கி' அழுதார். பேத்திக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டிய அவரே, இப்படி அழுதால் என்ன ஆவது? ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்து நடக்கவேண்டிய காரியங்களை செய்துமுடித்தார்.

முத்தம்மாவின் வாழ்வு இருண்டது. உண்மையாக அவள் பால் அன்புகொண்டோர் அவளுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறினர். கணக்கப்பிள்ளை வீரப்பன் கே.பியும் சென்றார். கருமாதிகாரியங்களுக்கு வேண்டியதைக்கூட அவரே முன்நின்று செய்து முடித்தார். "தமது குடும்பத்தின்பேரில் என்றுமில்லாத அக்கறை வீரப்பன் கே.பிக்கு ஏன் இப்பொழுது வந்தது?" என்ற புதிர் யாருக்குமே புரியவில்லை. இருப்பினும் காலாகாலத்தில் அவர் செய்த நன்றியை பெரிதாகக் கருதி மதித்தனர் தாத்தாவும் முத்தம்மாவும்.

எதிர்பாராதது நடந்துவிட்டது; நடந்ததையே எண்ணியெண்ணி வருந்தினால் நடக்கப்போவது எப்படி சமாளிக்க முடியும். தன் அன்பு மகனை வளர்த்து முன்னேற்றும் முடிவுடன், அதுதானே அத்தானின் ஆசையும், கூடையைப் போட்டுக்கொண்டு வேலைக்குச் சென்றாள். மாதங்கள் உருண்டன. முத்தம்மாவும் தனது மகனின் நல்வாழ்வுக்காகப் பாடுபட்டு உழைத்தாள். கவலையை மறந்தாள்.

4

கொழுந்து கணக்கபிள்ளை வீரப்பனும் அடிக்கடி முத்தம்மா-வைப் பார்க்க வந்தார். முத்தம்மாவுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. இருந்தாலும் என்ன செய்வது? ‘ஆபத்தில் உதவியவரை பகைத்துக்கொள்ளக் கூடாதே’ என்று வாளாவிருந்தாள். தனது வெறுப்பை சாடைமாதையாக கூட காட்டினாள். வீரப்பனுக்கு அது புரியவில்லை. தாத்தாவிடம் பேசுவது போல் இரவு நேரங்களில் வரத்துவங்கினான்.

ஒருநாள் இரவு, நல்லமழை, தாத்தா காவலுக்குச் சென்றுவிட்டார். கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. “தாத்தாதான் ஏதோ அவசரமாக வந்துவிட்டார்” என்று கதவைத் திறந்தாள் முத்து. வீரப்பன் நிற்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு “கொட வேணுங்களா?” என்றாள்.

“வேண்டாம் முத்தம்மா. நான் இங்கேயே படுத்திருந்திட்டு மழை விட்டதும் போறன்” கூறும்பொழுதே வீரப்பன் குரல் நடுங்கிற்று.

“இல்லீங்க. யாரும் பார்த்தா தப்பா நெனப்பாங்க. நான் கொட தாறன் போயிடுங்க” பரிதாபமாகக் கூறினாள் முத்தம்மா.

‘என்ன முத்தம்மா, சின்ன புள்ளயாட்டம்’ என்று கணக்கப்பிள்ளை முத்தம்மாவின் கையை எட்டிப்பிடித்தான். துடிதுடித்த முத்தம்மா வீறிட்டாள். வீரப்பன் பதறிப்போய் ஆத்திரத்தோடு ஓடினான். குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டு ‘சொக்கி’யின் காதில் முத்தம்மாவின் சத்தம் கேட்டது.

“என்னடி முத்து?” என்று கேட்டுக்கொண்டே கதவைத் திறந்தாள் கிழவி. அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஒரு உருவம் மழையில் நனைந்துகொண்டு ஓடுவதைத்தான் அவளால் பார்க்க முடிந்தது. ஆள் யாரென்று தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அழுதுகொண்டு வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த முத்தம்மா-விடம் சென்று சொக்கி “யாருடி முத்து, அவன் காலிப்பய? என்றான்.

உயர்ந்தவர்கள் என்றும் உயர்ந்தவர்கள்தான். கணவன் இறந்தபொழுது வீரப்பன் செய்த நன்றியை அவன் மறக்கவில்லை.

“இருட்டில யாரோ தெரியல பாட்டி! கதவைத் தட்டினான். திறந்தேன். கையைப் புடிச்சிட்டான். கேக்க ஆளு இல்லேன்னுதானே எனக்கு இந்தக் கதி” என்று அழுதாள் முத்தம்மா.

ஏழையின் உலகை ஏழைதான் அறிய முடியும். முத்தம்மாவின் நிலையை நன்கு உணர்ந்துகொண்டாள் சொக்கி.

“நீ அழுவாத முத்தம்மா! காலையில் தாத்தா வரட்டும். தலைவர்கிட்டச் சொல்லி அந்தக் காவாலிப்பயலை கண்டுபிடிச்சி நோட்டீஸ் கொடுக்கச் சொல்லிடுவோம். கதவை இறுக்கிச் சாத்திகிட்டு பேசாமத் தூங்கு” என்று ஆறுதல் கூறிச் சென்றாள்.

பொழுது விடிந்தது. பெரட்டுக்களத்தில் இதே பேச்சுதான். பெரட்டுவரை எட்டிய செய்தி தாத்தாவுக்குத் தெரியாமல் போயிடுமா? “தலைமுறை தலைமுறையாக சொறண்டித் தோட்டத்துக்கு உழைத்த குடும்பம்” என்று பெருமைப்பட்டாரே! இன்று அவர் பேத்திக்கு யார் துணை? மனம் வெதும்பி உட்கார்ந்திருந்தார். முத்தம்மாவிடம் ஆள் குறிப்பைக் கேட்டார். அவளும் கூறியிருப்பாள். ஆனால் தாத்தாவின் முரட்டுக்குணத்தை அறிந்த அவள் வீரப்பனைக் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. காட்டி இருப்பின் வீரப்பன் கொலையுண்டு இறப்பான் என்பதை அவள் அறிவாள். தன்னால் தன் தாத்தாவுக்கு இழுக்கைத்தேட அப்பேதை விரும்பவில்லை. ஏதோ கூறி மறைத்து விட்டாள்.

முத்தம்மாவின் குடும்பத்தைத் தோட்டத்திலேயே இல்லாமல் செய்துவிட திட்டம் தீட்டினான் வீரப்பன். இரண்டு நாட்கள் போடப்பட்ட ‘சாராயச் சாப்பாடு’ தலைவர், கண்டக்டர், பெரிய கணக்கப்பிள்ளை அனைவரையும் வீரப்பன் பக்கம் சேர்த்துவிட்டது. “நஷ்ட ஈட்டு”ப் பணத்தை ஏப்பம் விட்ட பெரிய கங்காணியும் வீரப்பன் கட்சி.

பாவம், ஏழை முத்தம்மா இந்தக் கட்சியை எப்படி எதிர்க்க முடியும்? எதிர்த்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை அறிவாள். தன் தாத்தாவின் குடும்பம் உழைத்து உழைத்து உரமான அம்மண்ணிலேயே இறக்க விரும்பினாள். துணிந்தும் விட்டாள். ஆனால் கந்தசாமி ...? அவனுக்காக வாழ்த்துணிந்தாள்.

மகனை ஆளாக்கிவிடவேண்டுமென்று தவறாது வேலைக்குச் சென்று உழைத்தாள். ஆனால் அவளது முயற்சி விழலுக்கிறைத்த நீரானது. பெயருக்குக் கூட கொழுந்து பறிக்க முடியவில்லை அவளால். வீரப்பனின் கொடுமை அவளை விரட்டியது. நியாயத்தை நாடி பலரிடமும் சென்றாள். இறுதியில் தோட்டத்துரையிடம் ஓடினாள். அவரென்ன முத்தம்மாவின் நிலையிலா இருந்தார் அவளது குறையை உணர்?

“போ .... போ ..... வீரப்பன் ரொம்ப நல்ல மனுஷன்.! நீதான் பலி போடறது” என்றார் துரை.

“இல்லீங்க தொரைகளே. அவருதாங்க அநியாயமா எந்தநாளும் றாத்தல் கொறக்கிறாரு. வேணும்னா ஆளுங்களை கேளுங்க”

‘நான் என்ன கேக்கிறது? நீ போய் வேலையைப்பாரு. வேணும்னா லேபர் கண்ட்ரோலுக்கு போ’ என்று கூறிக்கொண்டே காரில் ஏறிச் சென்று விட்டார்.

தன் நிலைக்கு ஒரு முடிவுகட்ட வந்த முத்தம்மா கார் சென்ற திசையையே பார்த்துக்கொண்டு அசையாது நின்றாள். காரின் பின் ஸீட்டில் இருந்த துரையின் ‘புல்டேரியர்’ தலையை வெளியில் நீட்டி அழகு காட்டிக்கொண்டே சென்றது. ஆமாம், அந்த நாய் செய்த புண்ணியம் கூட இந்த ஏழை செய்யவில்லை. வந்த வழியே திரும்பினாள் முத்தம்மா.

5

தொழில் அலுவலகத்தின் துணையை நாட எண்ணினாள் முத்தம்மா. அதற்கும் ஓரளவு படித்தவர்களின் துணை வேண்டுமே. யாரிடம் செல்வது? சிந்தித்தாள், சிந்தனையின் முடிவு கண்டக்டர் வேலை பழக வந்த இளைஞன் மூர்த்தியிடம் அவளைத் தள்ளியது. தன் குறையைக் கூறினாள்.

தொழிலாளரின் நிலையை நன்கு உணர்ந்தவன் மூர்த்தி. கூலியின் மகனாகப் பிறந்து, பல இன்னல்களுக்கிடையே எஸ். எஸ். ஸி சித்தியடைந்தான். தொடர்ந்து படிக்க வழியின்றி சொறண்டித்

தோட்டத்தில் கண்டக்டர் வேலை பழக வந்தான். முத்தம்மாவின் நிலையை நன்கு உணர்ந்தான். அவ்வப்போது வேண்டிய உதவிகளையும் செய்தான். பக்கத்து நகரிலுள்ள தொழில் அலுவலகத்திற்கும் அழைத்துச் சென்றான். ஆனால் தொழிலதிகாரிகள் தங்களால் அப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது” என்று கூறிவிட்டனர்.

மறுநாள், மூர்த்தியும் முத்தம்மாவும் டவுனுக்குச் சென்ற கதை தோட்டத்தில் பரவிவிட்டது. சொல்ல வேண்டுமா? சிறிதளவு செய்தி கிடைத்தால்தான் போதுமே, பலநாட்கள் பட்டினியாகக் கிடந்த பிச்சைக்காரன் கையில் ஒரு பாயசச் சட்டி கிடைத்ததுபோல் கதையை அடியோடு அலசத்தொடங்கிவிட்டனர். வீரப்பன் கட்சிக்காரர்களுக்கு பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாகிவிட்டது.

“என்ன முனியாண்டி அண்ணே, முத்தம்மா சிறுக்கி, சினுங்கி காரியத்தைச் சாதிக்கிறாளே” என்றான் தன் குடியே கெட்டதுபோல் சுப்பன்.

ஆமாடா சுப்பா, அன்னைக்கே நெனச்சேன். அவ சரிங்காம பய ராத்திரியில கையைப் புடிப்பானா” துப்பறியும் நிபுணர் முனியாண்டியின் பேச்சு உறுதியாகவே இருந்தது.

“ஆமாண்ணே நேரம் காலம் தெரியாம சொக்கி கிழவி வெளியே வந்திருக்க பய ஓடிட்டான். முத்தம்மாவும் ..... நாடகம் நடச்சிட்டா ..... ஊம், ... எல்லாம் திட்டம் போட்டுதான் நடந்திருக்கு;;

எங்கு பார்த்தாலும் இதே பேச்சு. தோட்டத்துரைக்குச் செய்தி எட்டியது. மூர்த்தியை முதல் எச்சரிக்கை செய்து கம்பனியைச் சேர்ந்த அடுத்த தோட்டத்திற்கு மாற்றிவிட்டார்.

முத்தம்மாவோ செய்வதறியாது விழித்தாள். தன்னால் ஒரு நல்லவனுக்கு தீய பெயர் கிடைத்ததையிட்டு வருந்தினாள். தாத்தா தன் குடும்பத்துக்கு வந்த அவமதிப்பை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டார். எந்தத்தோட்டம் என் குடும்பத்தாரால் உயர்ந்தது என்று பெருமையுடன் கூறினாரோ அந்தத் தோட்டத்தின் செயலைக் கண்டு மனம் புழுங்கினார். ஏதோ முடிவுக்கு வந்து வாளாவிருந்தார்.

இரவு வந்தது. பேத்தி கொடுத்த உணவை அன்போடு உண்டார் தாத்தா. வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்று மூன்று கறிவைத்து தாத்தாவுக்கு உணவு பரிமாறினாள் முத்து. தாத்தாவும் அன்று அதிகமாகவே உண்டார்.

“அம்மா! கந்தசாமியை நல்லாப் படிக்க வச்சி மனுஷனாக்கனுமமா” சாப்பிட்டுக்கொண்டே தன் ஆவலைக் கூறினார் தாத்தா.

“அதுக்கென்ன தாத்தா? நீங்க இருக்கேல அவனுக்கு என்ன குறை தாத்தா?”

‘எல்லாம் சொல்லிக்கிட்டா வருது? இன்னைக்கோ நாளைக்கோ, காடு வாவாங்குது .....’ என்று கூறியவர் அமைதியாக ஏதோ சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“என்னைக் காப்பாத்தின மாதிரி அவனையும் காப்பாத்துங்க. அது ஒண்ணு போதும்” அழுது கொண்டே கூறினாள் முத்தம்மா.

‘சீ... அழாதே முத்து’ தைரியமா இரு என்று கூறிய தாத்தா கை அலம்பி இரவு காவல் வேலைக்குப் புறப்பட்டார்.

இருவரும் பேசினார்கள். ஏதோ பேசினார்கள் ஒருவர் பேச்சு ஒருவருக்குப் புரியவில்லை. இருவர் எண்ணமும் எங்கோ இருந்தது. ஆனால், பேச்சோ சிறுவன் கந்தசாமியைச் சுற்றியே தவழ்ந்தது. சிறுவனது எதிர்காலம்? யாருக்குத் தெரியும்? தாத்தாவுக்கா? முத்தம்மாவுக்கா? இல்லை சிறுவன் கந்தசாமிக்கா?

6

நான்கு தலைமுறையாக அந்த தோட்டத்துக்கு உழைத்த முத்துக்கவுண்டர் தொழிற்சாலையைச் சுற்றி வந்தார். அன்று சற்று ஐரூராகவே காவல் செய்தார். தன் பூட்டன் உடலொடிய கட்டிய தொழிற்சாலையை ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்தார். ‘இதுவரை எத்தனை கோடி பணத்தை அத்தொழிற்சாலை உரிமையாளருக்குக் கொட்டியிருக்கிறது? என்பதை அவரால் எண்ணவே முடியவில்லை. இன்று உரிமையாளரோ, கம்பெனியோ, தோட்டமோ அவர் பேத்திக்கு இரக்கம் காட்டவில்லை. உழைத்த உழைப்புக்கு

அவருக்கு கிடைத்தது 'கூலி' என்ற பட்டம். அது மட்டுமா? "கூட்டுக் கொடுத்து வாங்கித் தின்றவன்" என்ற அவச்சொல். ஐயோ! நினைக்கவே அவருள்ளம் துடித்தது. வெறி பிடித்தவர் போல் ஓடினார். எண்ணெய் கூடாரத்தைத் திறந்து நெருப்பை வைத்தார். தொழிற்சாலையில் தீ பிடித்தால் கூற வேண்டுமா? உயர்ந்து எரிந்தது. 'தன்னால் அந்தக் கம்பனியே தொலைந்து விட்டது' என்று எண்ணி பேய்ச்சிரிப்பு சிரித்தார். சிரிப்பு ஓய்ந்தது! தொழிற்சாலை இருந்த இடத்தில் சாம்பல் குவிந்தது.

தோட்டத்துத் தொழிலாளர் கூச்சலிடுவதைக் கேட்ட மூர்த்தி படுக்கையினின்றும் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தான்.

"என்னப்பா, என்ன நடந்தது? எங்கே இப்படி ஓடுறீங்க" என்று கடைசியில் ஓடிய நொண்டி ராமனைக் கேட்டான்.

'ஸ்டோரு எரிஞ்சு போச்சுங்களாஞ் சாமி' என்று கூறிக் காலை இழுத்துக்கொண்டே ஓடினான் ராமன்.

கதவருகில் ஒரு கடிதம் கிடந்தது. அவசரமாகப் பிரித்தான்.

"தேவரீர் அண்ணாவுக்கு, நமஸ்காரம். என்னை யால் நீங்க கெட்ட பேரு வாங்க வேண்டாம். நான் இந்த உலகத்தை விட்டே போயிடறேன். எம் மகன் கந்த சாமியைக் காப்பாத்துங்க போதும்."

தங்கச்சி முத்தம்மா.

அன்புக் கடிதம் அவனை உருக்கியது. கண்ணீர் சிந்தினான். ஒரு கணம் ஏழை முத்தம்மாவை எண்ணினான். ஆதியிலிருந்து முடிவுவரை சிதைந்து சிதைந்து சீரழிந்த அவன் வாழ்வு நிழற்படம் போல அவனுக்குத் தோன்றிற்று. கண் கலங்கிற்று.

7

அன்று பெளர்ணமியை அடுத்த நாள். சூரிய உதயம் பார்த்துவிட்டு மக்கட் கூட்டம் அசையமுடியாமல் எறும்பு போல் மெதுவாக சிவனொளிபாத மலையினின்று கீழ்நோக்கி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் ஒரு வாலிபர், 'வந்திண்ட யன்ன, மே ஐயட்ட' என்று கூற, அவரைத் தொடர்ந்த சிறுவன், 'சுமன

சமன் தெவிபிஹிட்டய்' என்று விளங்காமலே மழலை மொழியில் கூறினான். திடீரென்று எதையோ கண்ட சிறுவன்,

‘மாமா, அதோ தெரியுதே அந்த ஆறு மெத்தை ஸ்டோரு, புதிசா கட்டினாங்களாம். இலங்கையிலேயே திறமான ஸ்டோருண்ணு சொல்றாங்க. போகும்போது அதையும் பார்த்திட்டு போவோம்!’ என்றார் வாலிபர்.

ஆமாம். சிதைந்த தொழிற்சாலை இன்று வானளாவ நவீன சாதனங்களுடன் பலரும் போற்றக்கூடிய முறையில் உயர்ந்து நிற்கிறது. ஆனால் ..... சிதைந்து போன முத்துக்களின் வாழ்வு .....! வாலிபரின் கண்ணில் நீர் கொட்டியது. சிறுவன் கண்டுவிட்டான்.

‘ஏன் மாமா அழுவேறே?’ கையைப் பிடித்தான் சிறுவன்.

‘ஒண்ணுமில்லேடா கந்தா, கண்ணுல தூசி விழுந்திட்டுது! என்று அந்த முத்துக்களின் வாரிசை அப்படியே அணைத்து முத்தமிட்டார், தொழிலாளரின் பொருட்டுத் தன் வாழ்வையே தியாகம் செய்த மூர்த்தி.

*****

இந்தக் கதையை எழுதியவர் எஸ். திருச்செந்தூரான். இவர் கல்கி நடத்திய போட்டியில் தன்னுடைய ‘உரிமை எங்கே?’ சிறுகதையின் மூலம் பிரபல்யம் பெற்றவர். அது நடந்தது 1959^{ம்} ஆண்டு.

இந்தக் கதை 29/05/1961^{ம்} வீரகேசரியில் வெளிவந்தது.

சிறுகதை எழுதுவதற்கு மலையகத்தில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டகாலத்தில், சிறுகதை எழுத்தாளராக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒருவரின் சிறுகதை இது.

காலம் பதில் சொல்லட்டும்

மழைக்காலம்.

அடைமழை.

காலை, பகல், இரவு.

மழை, மழை, மழை.

சேற்றின் நாற்றம், அவன் மூக்கைத் துளைக்கிறது.
தொழிற்சங்கக் காரியாலய வேலைகள் தடைபட்டு விடுகின்றன.

காரியாலயத்தைத் தேடி தொழிலாளர்கள் கூட வரமுடிய-
வில்லை.

ஜன்னலைத் திறந்து வெளியே பார்க்கிறான் ராஜன். ஆகாயம்
ஒரே மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கிறது. மலையுச்சிகளை கருமேக
மூட்டங்கள் மூடி மறைத்திருக்கின்றன.

பளிர் .....

ஒரு மின்னொளி .....

சாட்டையடியின் எதிரொலிக்கு ஒப்பும் ஒரு மின்னொளி.

வானம் குமுறுகிறது.

சோவென்ற பேரிரைச்சல்.

மழை பெய்கிறது.

அடைமழை.

மழை, மழை, மழை.

*****

உள்ளே இருக்கும் ராஜனுக்கு குமாஸ்தாவின் குரல்
கேட்கிறது.

யாரோ வந்திருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறான்.
குமாஸ்தாவின் கேள்வி தொடர்கிறது.

எங்கிருந்து வருகிறார்.

புதுக்காட்டிலிருந்துங்க ஐயா.

இது ஒரு பெண்ணின் குரல். அந்தக் குரலிலிருந்து தவழும்
மென்மையும், அந்த மென்மையை அழுத்திப் பிணைக்கும்
துயரக்குமுறலும் ராஜனின் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன. அந்தக்
குரலின் மென்மையிலிருந்து அவளது வயதை ஊகிக்கிறான் ராஜன்.

20 வயதாவது இருக்கலாம்.

மறுபடியும் குமாஸ்தாவின் கேள்வி.

உங்கள் தலைவரிடமிருந்து கடுதாசி ஏதும் கொண்டு
வந்திருக்காயா?

'இல்லிங்கய்யா'

நீ ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

'எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாதுங்களே'

திடீர் ஏமாற்றத்தால் அவள் குரல் கம்மி ஒலிக்கிறது.

"அம்மம்மா ..... எங்கே போனாலுந் தரித்திரந்தான்
என்னைத் தொடர்கிறது.

இது அவள் உள்ளத்தின் ஏமாற்ற உபாதையிலிருந்து
கிளம்பும் வெறுப்புணர்ச்சி.

கொடிய கரு இருட்டில், துணை கோரி கிடைக்காத
ஒருவனின் இறுதிக்குரல் போல ஒலிக்கிறது!

அதிலே வேதனை.

ஏமாற்றம்.

தோல்வி.

ராஜனால் பொறுக்க முடியவில்லை.

அந்தப் பெண்ணை உள்ளே வரச் சொல் என்கிறான் ராஜன்.

அவள் வருகிறாள்.

சாதாரண உயரம்.

நடுத்தர வளர்ச்சி.

கருப்புக் கம்பளியால் உடல் முழுக்க மூடி
மறைத்திருக்கிறாள்.

20 வயதாயிருக்கலாம்.

அவள் முகத்தில் .....

கூரிய இரு விழிகள், கரு விழிகள். அவள் ராஜனைப் பார்க்கிறாள். அவளை ராஜனும் பார்க்கிறான்.

அந்தக் கண்களில் ..... தாளாத சோகம், துன்பவேதனை. அபயக்கோரிகை.

இந்த இளம்பெண்ணுக்கு என்னதான் நடந்து விட்டது என நினைக்கிறான் ராஜன்.

கணவனை இழந்த காரிகையா?

கள்வரின் பகை கொண்ட கன்னியா?

தோட்டத் தகராறா?

அல்லது விரட்டப்பட்டவளா?

பாவம் ... கொட்டும் மழையில் தொப்பையாக நனைந்து வந்திருக்கிறாள். அவள் போட்டிருந்த கம்பளியிலிருந்து மழைநீர் வடிகிறது. குளிரால் அவள் உடல் கிடுகிடு என நடுங்குகிறது.

“உன் கம்பளியை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அப்படி உட்கார்”

‘என் கையைத் தூக்க முடியாதுங்க ஐயா. நெருப்பிலே வெந்து போனதுங்க!

கம்பளி மடிப்புக்குள் அவள் கை தெரிகிறது. .... வலக்கை. முன் கையில் ஒரு மருத்துவக்கட்டு.

விரல்களை இழந்திருக்கிறாள்.

தோல்வரையில் ..... தீயின் விளையாட்டு.

ஆழமான வடுக்கள்.

வலக்கையால் உபயோகமில்லை.

அவள் ஒரு கையை இழந்தவளேதான்.

ராஜனின் உடலில் ஒரு திடீர்த்தாக்குதல் போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. தன் வலக்கரத்தின் உணர்வோட்டம் நின்று விட்டதாக நினைக்கிறான்.

அவளின் பரிதாப நிலை அவனை மீறிய இரக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அவள் முகத்தை மறுபடியும் பார்க்கிறான்.

அந்தக் கருவிழிகளில் .....

எத்தனை எத்தனை சோகநிழல்!

எத்தனை எத்தனை வேதனை!

எத்தனை எத்தனை ஏக்கம்!

மேலும் தாமதிக்க ராஜன் விரும்பவில்லை. 'என்னம்மா விஷயம்'

அவள் சுருக்கமாகவே பதிலுரைக்கிறாள்.

"என் பெயர் பார்வதி. புதுக்காட்டில் தாயுடன் வசித்து வருகிறேன். எனது தகப்பனார் உயிரோடு இல்லை. பக்கத்து தோட்டத்திலிருந்து ராமன் என்பவரை மணந்து கொண்டேன். எனக்கு ஒரு சகோதரியும் இருக்கிறாள். என் அம்மா விருப்பப்படி அவள் வீட்டில் நாங்கள் வசிக்கிறோம். ஆனால் .....

அவள் குரல் தடைப்படுகிறது.

சொல்லவந்ததை விட்டுவிடுகிறாள்..... வேறு எதையோ தொடர் வைத்துச் சொல்கிறாள்.....

எனக்குக் கல்யாணமாகியதிலிருந்து நோயில்தான். என் தாய் என்னை வீட்டில் விட்டுவிட்டு வேலைக்குப் போய்விடுவது வழக்கம். ஒருநாள் அடுப்புப்பக்கமாகப் படுத்திருந்தேன். போர்வையில் தீப்பொறி விழுந்து பற்றிக்கொண்டது. படுக்கையில் தீ..... நெருப்பு.

என்னால் பேசமுடியவில்லை..... எழும்புமுடியவில்லை..... கையைச் சுட்டது நெருப்பு..... அப்போது நல்லவேளையாக அம்மா வந்துவிட்டாள். நெருப்பை அணைத்தாள்..... என் உயிரைக் காப்பாற்றினாள்..... என் வலக்கை வெந்துவிட்டது..... வெறுங்கையாகிவிட்டது..... என் வாழ்க்கையும் அப்படியே வாடிவிட்டது.....

கையில்லாதவள் என்று வேலை தர மறுக்கிறார்கள். தாய்க்கு வயதாகிவிட்டது. அவளால் வேலை செய்ய முடியாது. என்னைக் காப்பாற்ற யாருமே இல்லை.

'உனது கணவன்?

இந்தக் கேள்வி அவள் இதயத்தைத் தாக்கிவிட்டதா? பூமியைப் பார்க்கிறாள் பார்வதி.

அவளது கருவிழிகள் கலங்குகின்றன.

கண்ணீர் வடிகிறது. இதயத்தின் வேதனைத் தேம்பல்.

'ஏதும் ஆபத்தாமா பார்வதி!

'இல்லீங்க'

அவர் என் தங்கச்சியுடன் எங்கேயோ போய்விட்டார். அது அஷங்க குத்தமில்லீங்க. லயத்துக்காம்புராவே எங்க எல்லோருக்கும்

வீடு. சாப்பிடுவது ..... படுப்பது ..... இருப்பது ..... எல்லாமே இந்தச் சின்னக் காம்புராவிலேயேதானாக. நெருப்பும் பஞ்சும் பத்திரமா ஒரு இடத்திலே இருக்க முடியுங்களா? ஒரே காம்புராவில் எல்லோரும் இருக்கத்தான் . வேணுமென்றால் ..... என்னமோ அவுங்க ரெண்டுபேரும் சொகமா இருந்தா போதுங்க. அந்தக் கவலை எனக்கில்லீங்க. என் தாயைக் காப்பாற்ற எனக்கேதும் வேலை வாங்கித் தந்தா அது போதுங்க” பார்வதி முறையீட்டை முடிக்கிறாள்.

‘சரியம்மா பார்வதி ..... என்னால் ஆனதையெல்லாம் சங்கத்தின் மூலம் செய்து உனக்கு ஏதாவது வேலை கிடைக்கச் செய்கிறேன். என்கிறான் ராஜன்.

“நன்றி” வணக்கத்தைக் கூறிக்கொண்டே பார்வதி விடைபெறுகிறாள்.

நாளமுழுதும் அவளின் சோகக்கதை ராஜனின் மனத்தில் எழுகிறது ..... அவளின் கலங்கிய கண்களும் வாடிய வாழ்வும் ..... அவன் நினைவில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அலைமோதின. இவளைப் போல் எத்தனை எத்தனையோ பார்வதிகள் இருக்கிறார்களே.

வெளியே பனி மழை பெய்கிறது.

சீறிச்சீறி வீசிவீசும் காற்று காரியாலயத்தைச்சுற்றியுள்ள மரங்களுக்கூடே ஊ .. ஊவென்று பேரிரைச்சலை எழுப்பிச் செல்கிறது.

சோவென்று மழை கொட்டுகிறது.

விடாத மழை!..... அடைமழை!

மழை, மழை, மழை.

*****

இரு வருடங்களுக்குப்பின் தேர்தல் நடக்கிறது. ராஜன் ராசாத்தோட்டத் தேர்தல் கொட்டடியில் இருக்கிறான். மக்கள் கூட்டம் தெருவில் இரு மருங்கிலும் திரண்டு நிற்கிறார்கள். தேர்தல் காட்சியே திருவிழா போலிருக்கிறது.

அப்போது .....!

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு பெண் வருகிறாள்.

அவள் தோலில் ஒரு தொங்கட்டிப்பை. இடக்கையில் ஒரு சிறுபிள்ளையைப் பிடித்திருக்கிறாள். அந்தக் குழந்தைக்கு நான்கு

வயதிருக்கலாம்.

ராஜனை நோக்கியே அவள் வருகிறாள். ராஜன் அவளைப் பார்க்கிறான்.

அவள்தான் - அவளேதான்.

வலக்கையில்லாததால் வாழமுடியாதென்று வாடிய பார்வதிதான்.

தலை வணங்குகிறாள்.

அவளின் துயரம் பல மடங்கு குறைந்து விட்டது போல் காணப்படுகிறது.

‘இது உன் குழந்தைதானா’ என்று ராஜன் கேட்கிறான், அவள் நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக.

“இது என் தங்கச்சியின் புள்ளங்க” என்று பதில் கூறியவள் ..... தன் தவறைப்புரிந்து கொள்கிறாள் ..... திருத்திக் கொண்டு சொல்கிறாள்.

“எங்க புள்ளங்க” ஐயா! நானும் என் புருஷனும் இதோட நல்ல பிரியங்க.....

‘நல்லது .... நல்லது’

நடக்கவேண்டியது நடந்துவிட்டது என்றான். ராஜன். “இங்கே ஓட்டுப் போடத்தானே வந்திருக்கிறாய்” என்று பார்வதியிடம் கேட்டான்.

‘ஆமாங்க நம்ப சங்கத்துக்குத்தாங்க ஓட்டுப் போட்டேன்’ என்றாள்.

அவள் முகம் மலர்கிறது.

கண்கள் அகல விரிகின்றன.

மகிழ்ச்சி படருகின்றது.

இதைக் கூறும்போது தன் நொண்டிக்கரத்தையும், பிள்ளையையும் கூட மறந்துவிடுகிறாள் பார்வதி.

அவளுக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி.

*****

மழைக்காலம் போய்விடுகிறது.

அடமழை ஓய்ந்து விடுகிறது. தேர்தல் காலங்களும் பல மறைந்துவிடுகின்றன.

இப்போது கூட தேர்தல் நடக்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனால் .....

பார்வதி ..... ஒட்டுப்போடப் போகாமலிருக்கிறாள்.

தன் வீட்டு அடுப்படியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

மௌனமாகவே இருக்கிறாள்.

சங்கத்திலிருந்து ஒட்டுக்கேட்க யாருமே வரவில்லையே என்று நினைக்கிறாள். ஒட்டுப் போடப் போகவில்லையென்ற ஏக்கம் அவளை வாட்டுகிறது.

ஏன் சங்கத்தலைவர்கள் வரவில்லை?

ஏன்? எதற்காக வரவில்லை? இந்தக் கேள்விகளுக்கு சரியான பதில் கூறுவார் யாருமே அவளுக்கில்லை.

பார்வதி மௌனமாகவே இருக்கிறாள்.

ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறாள்.

அங்கே

ஒளி தரும் சூரியன்.

பூமியைப் பார்க்கிறாள். அங்கே-

மணம் வீசும் மண், நீர், நெருப்பு, மரஞ்செடி, கொடிகளைத் தழுவிச் செல்லும் இளங்காற்று.

அவற்றின் சுதந்திர யாத்திரையை அவள் மௌனமாகவே சந்திக்கிறாள், பார்க்கிறாள்.

ஆனால், ...

பார்வதி ஒட்டுப் போடப் போகவில்லை.

காரணம்?

பார்வதிக்கு அதைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை.

கொடிய சட்டதிட்டங்களின் இரும்புப்பிடியை அவள் அறியவில்லை.

நாடற்றவன் என்று நச்சரிக்கும் சட்டங்களால், ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பத்துலட்சம் மக்களில் ஒருவன் பார்வதி என்பதை அறியவில்லை.

அவளோ

மௌனமாகவே உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

சுதந்திரப் பிறவியாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

சுதந்திர தேவியாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

வெளியுலகக் கொடுமைகளை அவள் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை

அவள் சிந்தையில்

சுதந்திரம்-

தன் லயத்தைச் சுற்றி நிற்கும் மரங்களிடையே விரைந்து செல்லும் காற்றின் சுதந்திரத்தை அவள் நினைக்கிறாள்.

மௌனமாகவே நினைக்கிறாள்.

மௌனமாகவே உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

இன்றும் அவளுக்கு ஓட்டுப் போடும் உரிமை கிடையாது.

ஏன் என்பதே இன்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

அவள் மௌனமாகவே இருக்கிறாள்.

ஆம், ஆம். அதே மௌனந்தான்.

மலைநாட்டு மக்களிடம் இன்றும் காட்சியளிக்கிறது.

உரிமை இல்லை - உழைப்பிருக்கிறது.

நாடில்லை என்கிறார்கள் ஆனால் நம் உழைப்பு தேவைதான் என்கிறார்கள். சுதந்திரவாழ்வா? அடிமைவாழ்வா? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம், பதில் ஒரே மௌனம் - புரியாத மௌனம்.

*****

ஆமாம், உண்மைதான், புரியாத மௌனம்தான்.

இந்த மௌனத்திற்கு சரியான பதில்!

காலம்தான் சொல்லும், காலம் பதில் சொல்லும்.

ஆம்

காலந்தான் சொல்லப்போகிறது.

*****

இந்தக் கதையை ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை 10/09/1961 வீரகேசரியில் எழுதியிருந்தார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இக்கதையை தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் சக்தி. அ. பாலய்யா. இதே ஆண்டு இவருடைய சாக்குக்காரன் சிறுகதையும் வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. இந்த இரண்டு சிறுகதைகளைத்தான் இவர் எழுதியிருக்கிறார்.

அறுபதுகளில் தமிழ் எழுத்துக்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளில் தமிழ் எழுத்துக்கள், தற்கால இலக்கிய வடிவத்துக்குள் உருவமைத்து அச்சுருப்பெற ஆரம்பித்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளில் பல பாகங்களில் இலக்கிய வடிவத்தில் பாரிய எழுச்சி ஏற்பட்டது. அமெரிக்கா வாழ் கறுப்பின மக்களின் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் இது குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய காலப்பகுதியாக அமைகிறது. தமிழகத்தில் மொழி கலாசார உரிமை வேட்கை கிளர்ந்து எழுந்தது.

இலங்கை மலையகத்திலும் இந்த எழுச்சி குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க அளவில் மாற்றங்களையும், மலர்ச்சியையும் உணர்பண்ணின.

அதுவரையிலும் மலையகத்து வாழ்க்கையம்சம் யதார்த்த-பூர்வமாக தமிழ் எழுத்துகளில் வெளிப்பட்டதாகக் கூறுவதற்கில்லை. அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்தையுமிழந்து, மிருகங்களிலும் கேவலமாக வாழும் தம்மவர்களைப் பற்றி அவர்கள் சிந்திக்க முனைந்தனர். அவர்களை மிகச்சரியாக 'ஆத்திரப் பரம்பரையினர்' - Angry Generation என்று அமெரிக்காவிலும், மலையகத்திலும் இனங்கண்டனர்.

தமக்கு இயன்ற பங்களிப்பை தமக்கு கைவந்த முறைகளில் ஒவ்வொருவரும் நல்க ஆரம்பித்தனர். மலையகத்தில் விடிவு ஏற்படவேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தை தாம் வரித்துக்கொண்ட கோட்பாடுகளுக்குட்பட்டு வெளியுலகுக்கு தெரிவிப்பதில் எழுத்தாளர்கள் ஈடுபட்டனர்.

அவ்விதம் முனைப்புப்பெற்ற ஓர் எழுத்தாளர்தான் என். எஸ். எம். இராமையா. அவர் எழுதிய முதற் சிறுகதையின் பெயர் 'ஒரு கூடைக்கொழுந்து' மலையகத்தை தத்ருபமாக மனக்கண்முன் கொண்டு வரும் தலைப்பு.

தோட்டமொன்றில் கணக்கப்பிள்ளையாகச் சில காலம் கடமையாற்றித் தான் பெற்ற அநுபவங்களை அவர் சிறுகதையாக்கியிருந்தார்.

ஈழத்திலக்கியமும் புதியதோர் எழுச்சி பெற்றிருந்த நேரமது. இளங்கீரனின் 'மரகதமு'ம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஏடான 'புதுமை இலக்கியமும்' அக்கதைக்கு தனியானதொரு விமர்சனத்தை எழுதி அக்கதைக்கு மேலும் ஒரு பரந்த வாசகர் வட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

என். எஸ். எம். இராமையாவின் சிறுகதைகள் 1961^{ல்} வர ஆரம்பித்தன. 'நிறைவு', 'தீக்குளிப்பு', என்ற அடுத்த சிறுகதைகளும் மலைநாட்டைத் தத்ருபமாகப் பிரதிபலித்தன. அதனால் 'மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு உருவம் சமைத்தவர்' என்று போற்றப்படுகின்றார். வானொலி நாடகங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் சிறுகதைத் துறைக்கு கலாநிதி. க. கைலாசபதியால் கொண்டுவரப்பட்டவர். அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் மூலம் புதியதோர் உலகத்தை தரிசித்தவர்கள் 'மலையகக் கதைகளுக்கு யதார்த்த இலக்கணம் வகுத்த மூத்தமகன் - (காந்தியக்கதைகள் தொகுப்பு) என்று அவரைப்புகழ்ந்தார்கள். ராமையாவின் சிறுகதைகளில் பாத்திரவார்ப்புகளின் திறமையாலும், நிகழ்ச்சி விவரணங்களாலும் மலையகத்து வாழ்க்கையம்சங்கள், தொழில்முறைகள், கலாசாரப் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியன வருங்கால சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு வேண்டுகிற அளவுக்கு பதிவாகி உள்ளன.

இடுப்புப்படங்கு, கம்பளி, வாது என்ற சொற்களுக்குப் பூரணமான பொருள் புரியாத நிலமை இப்போது உளது. அமெரிக்க சரித்திரம் எழுதிய மார்க் சுலைவன் உபயோகித்த Crane என்ற சொல் குறித்து இப்படி ஒரு சர்ச்சை எழுந்தது. லோங் /பெலோ எழுதிய The Hanging of the Crane என்ற நீண்ட கவிதையை எடுத்துக்காட்டி அக்கவிதையில் Crane என்ற சொல் சமைப்பதற்கு உபயோகிக்கும் ஒரு கருவியைக் குறிப்பதை விமர்சகர்கள்

ஒத்துக்கொண்டுள்ளனர். இவரது சிறுகதைகள் இப்படியான ஒரு நிலமைக்கு நம்மை அழைத்துச்செல்லலாம்.

இவரது வெற்றியை இலக்கிய உலகு வரவேற்ற காலப்பகுதியில்தான் (1963), வீரகேசரி பத்திரிகை மலைநாட்டுச் சிறுகதைப்போட்டி ஒன்றை நடாத்தி பலரை சிறுகதை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது.

மலையகத்துப் படைப்பாளிகளில் பலர் படிப்பதைத் தொடர முடியாது போனவர்கள். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை முறையாகப் படிக்காதவர்கள் எழுதவருகின்றபோது இலக்கியங்களிலிருந்து இரவல் அனுபவமும், போலியுணர்ச்சியும் பெற்றுக்கொள்வதில்லை. தமது சொந்த அனுபவ உணர்வையே அடிநிலையாகக் கொண்டு எழுதவேண்டி உள்ளது.

ஒடிப்போகும் ஒரு காதல் ஜோடியை வைத்து எழுதப்பட்ட நடராசாவின் சிறுகதை,

தீப்பிடித்து எரிந்த தொழிற்சாலைக்கு மாற்றீடாக கட்டப்படுகிற தொழிற்சாலை எழுப்பிய நினைவுகளால் உருவான செந்தூரானின் சிறுகதை,

ஒரே காம்பராவில் வாழநேர்வதால் எழுதுகின்ற அவலத்தைக் கூறுகிற வேலுப்பிள்ளையின் சிறுகதை ஆகிய இவை எல்லாமே ஒரே பத்திரிகையில் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெளிவந்திருப்பது, அந்தப் பத்திரிகை இந்த மக்களின் நல்வாழ்வில் காட்டிய ஈடுபாட்டைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இது புதிய ஓர் இலக்கிய உலகை உற்பத்தி பண்ணுகிறது. செ. நடராசாவின் 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே மீனாட்சி' எஸ். திருச்செந்தூரானின் 'வாழ்க்கைப் பாதையிலே' ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் 'காலம் பதில் சொல்லட்டும்' என். எஸ். எம். இராமையாவின் பலசிறுகதைகள் இப்படி ஓர் புதிய இலக்கிய உலகத்தை நோக்கி வாசகர்களை அழைத்துச் செல்ல உதவுகின்றன.

சான்றாதாரம்

- Bandaranaika S.W.R.D - The Hand Book of the Ceylon National Congress (1919-1928) Colombo 1928.
- Ceylon Blue Book - Annually 1929.
- Review - Planters Association of Ceylon - Monthly 1940;1947
- Review - Ceylon Larour Commission -Monthly 1947
- Quarterly - Ceylon Estate Employers' federation Quarterly -1946
- நித்தியானந்தம் .வி - இலங்கை அரசியல் பொருளாதாரம் கொழும்பு 1989
- நடேசய்யர் .கோ - தொழிலாளர் சட்ட புத்தகம் - கொழும்பு 1939
- சாரல் நாடன் - மலையகம் வளர்த்த தமிழ்- சென்னை 1997
- சிவனாந்தம். இரா - வண்ணச்சிறகு கவிதைகள் - சென்னை 1985
- சுப்ரமணியம். இராம - தவம் - அட்டன் . 30-06-1968
- சிவலிங்கம்.மு - மதுர கீதம் - அட்டன் 30-06-1968
- ஜனமித்திரன் - தினசரி - கொழும்பு - 1919
- சுதேசமித்திரன் - வாரவெளியீடு - சென்னை - 25-8-1919
- முரசு - திங்கள் ஏடு - கொழும்பு - 5-7-1959
- தினகரன் - தினசரி- கொழும்பு - 1959

வீரகேசரி	- ஞாயிறு வெளியீடு - 19-12-1949, 20-05-1961, 10-09-1961
சிந்தாமணி	- ஞாயிறு வெளியீடு - கொழும்பு - 6-9-1966
சுபமங்களா	- மாத இதழ் - சென்னை - மே 1994
மரசுதம்	- மாதவெளியீடு - கொழும்பு - அக்டோபர் 1961
புதுமை இலக்கியம்	- முற்போக்கு சங்க வெளியீடு - ஜனவரி 1974
சங்கு	- திங்களேடு - வட்டக்கொடை - ஜூன் 1962

பெயர் - இதழ் - அகர நிரல்

அகஸ்தியர், எஸ் 13	கணேசலிங்கம் 13,22
அப்பாஸ் எம்.ஏ 3	கந்தசாமி, அ.ந.13
அந்தனி ஜீவா 20,21,25,27,32	கார்த்திகேசு, மாத்தளை 17
அருணாசலம், க 25,33,34	கார்மேகம்,எஸ்.எம் 17
அருணாசலம், பொன்னம்பலம் 3	கிருஷ்ணசுவாமி, பொ.
அல்அசோமத் 32	15,20,22,32,33
அழகுப்பிள்ளை, எஸ் 32	கிறிஸ்டியன், ஜே.பி 1
ஆனந்தராகவன் 32	குறிஞ்சிநாடன் 23
இராஜதுரை,எஸ். 24	கேகாலை கயிலைநாதன் 32,
இராஜ. அரியரத்தினம் 18	கைலாசபதி.க. 21,22,66
இராசரத்தினம், வ.அ. 13	கொழுந்து 25
இராமன், இரா.அ. 17	கோகிலம் சுப்பையா 17
இராமச்சந்திரன், கு 16	கோதண்டம், கொ.மா 22
இராம. சுப்பிரமணியம் 16,32	கோமஸ், ஏ.வி.பி 21,22
இராமநாதன் துரை 21	கோவிந்தசாமி 16
இளங்கீரன் 22	கோவிந்தசாமித்தேவர் வி.எஸ் 3
இஸ்மாவிகா. எஸ் 24	கோவிந்தராஜ், கே. 17,32
ஈழகேசரி 42	
ஐசெக்.இரா 16	சக்தி. அ.பாலய்யா 15,32,64
	சத்யவாகேசுவரய்யர் 1
கதை 15	சண்முகரட்ணம், கலாநிதி 22
கணேஷ்.கே 4,15,20,22,32	சண்முகநாதன், நூரளை 22
கணேஷன்.எஸ், 16,22	சபாஜெயராஜா, கலாநிதி 22

சாரநாதன், டி 22

சாரல்நாடன் 16, 23-25, 27-29, 32, 33

சிதம்பரநாதப் பாவலர், அ 3

சிந்தாமணி 18

சிவகாமிநாதன், எஸ் 3

சிவகுருநாதன், ஆர் 21

சிவலிங்கம், இர 32

சிவலிங்கம், மு 32

சிவானந்தன் 34

சுதந்திரன் 43

சுதேசமித்திரன் 2

சுபமங்கலா 26

சுவாமிநாதன், கோமல் 26

சுவாமிநாதன், டி.கே.3

செய்தி 43

சொலமன்ராஜ், அ. 32

சோமசுந்தரம், வி.எம் 1

சௌமியம் 29

ஞானசேகரன், தி 26

டேவிட், டாக்டர் 1

தமிழ்வாணன் 17

தமிழோவியன் 15, 16, 24

தம்புசாமி, பிதா 26

தங்கம், பா 22

தாயுமானவன், எஸ் 16

தியாகராசன், ந.அ 15, 16

திருச்செந்தூரான், எஸ் 32, 56, 67

தில்லைநாதன், எஸ், 25

தினகரன் 18, 21, 43

தீக்சி, ஜே.எம். 24

துரைவிஸ்வநாதன் 32

தெளிவத்தை ஜோசப் 17, 22, 32, 36

தென்னவன், குறிஞ்சி 25

தேசபிமானி 42

தேவராஜ், பி.பி 23, 29

தொண்டமான், எஸ். 23, 24, 29

நடராசா, செ 4, 13, 67

நடேசய்யர், கோ. 1, 23, 25, 27, 30-32, 38, 41

நயிமா சித்திக் 24, 32

நவஜீவன் 43

நவஜோதி.க. 22

நஜும்தீன் 31

நாகலிங்கம், ரா.மு. 20

நித்தியானந்தன், மு. 32

நித்தியானந்தம், வி. 42

நெல்லையா, எச் 1

பண்டாரநாயக்க, எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி 1

பரிபூரணன் 32

பண்ணாமத்துக் கவிராயர் 32

பன்னீர்ச் செல்வம், சி 32

பாலதண்டாயுதம் கே. 18

பாலச்சந்திரன், கே. 23

பிரேமசம்பு 16

பிர்முகம்மது, டிஎம் 3
 புதுமை இலக்கியம் 66
 பூரணி 32
 பெரியசாமி, பி.ஆர் 3
 பெரியசாமி, வி.என். 22
 பெரியாம்பிள்ளை பாரதி, எஸ்.
 ஆர்.எஸ் 3
 பெனடிக்ற்பாலன், யோ 13
 பொன்னிலன் 26
 மகாத்மாகாந்தி 3
 மகாலிங்கம், பி.16
 மகேந்திரன், சி. 26
 மணி,பெ.சு.26,27
 மரகதம் 66
 மரியதாஸ், பி.32
 மலரன்பன் 22,32
 மலைச்செல்வன், இராஜ்
 16,35,36
 மல்லிகைக்காதலன் 16
 மல்லிகை.சி.குமார் 32
 மாத்தளை சோமு. 22,32,36
 மாத்தளை ரோகிணி 36
 மார்க் சுலைவன் 67
 முரளிதரன், சு. 25,36
 முருகானந்தன், அ.செ.13
 முத்தையா, நா. 40
 முத்தழகு, வி 23
 முத்துக் கிருஷ்ணன். லோரி 1
 மொழிவரதன் 32,36

யோகநாதன், செ. 13
 ரகுநாதன், என்.கே. 13
 ரகுநாதன், சிதம்பர 22
 ரங்கநாதன், எம் 20
 ரத்னசபாபதி 13
 ரஃபேல் 32
 ராமையா. என்.எம்.எஸ். 16, 22,
 32, 66
 ராஜரத்தினம், எஸ்.எஸ் 1
 ராஜம் கிருஷ்ணன் 22
 ராஜ். வி.டி 28
 லட்சுமணபுரி 3
 லிங்கம், பி.எம் 13
 லிங்கதாசன் 32
 லோங் ஃபெல்லோ 67
 வடிவேலன், பி 22, 32
 வாமதேவன், எம் 24,32
 வீரகேசரி 4, 16,18,43,56,64,67
 வேலுப்பிள்ளை, சு 13
 வேலுப்பிள்ளை, ஸி.வி 15,16,20-
 23,32, 36, 64,67
 வேலுசாமிதாசன், எம்.பி. 3
 ஹனிபா, எஸ்.எம் 22
 ஜனமித்திரன் 1,2,3,40
 ஜெயவர்தனா, ஜே.ஆர் 41
 ஜோன் ஹெமில்டன் 13
 ஜோன், ஏ. சாம் 1
 ஜோன் ஜே.பி 1

சாரல் நாடன்

இலங்கை மலையக தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை விளங்கவும், எழுதவும் முற்படுகின்ற எவரும் சாரல்நாடனை அறியாது இருத்தல் முடியாது. இவரது நூல்கள் இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசத்திலே தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை பற்றிய தரவுகளை நுணுக்கமாக தொகுத்து எழுதி "மலையகம் வளர்த்த தமிழ்" என்ற கட்டுரைத் தொகுதி மூலமாக இந்த இலக்கிய வரலாற்றுக்கான ஓர் அடிப்படை ஆவணத்தை தந்துள்ளார்.

சாரல் நாடன் அவர்களின் மலையக இலக்கிய வரலாறு, வரலாற்றுக்கான பின்புலம் பற்றிய எழுத்துக்களின் அடிநாதமாக ஆய்வு நோக்கு அமைந்துள்ளமையை இவரது வாசகர்கள் அறிவர். இவ்வம்சம் இவரை மலையக தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதும் பிற எழுத்தாளர்களினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவதாகும். உண்மையிலே இவரது எழுத்துக்களின் காத்திரபங்கு இவரது ஆய்வு முறையின் தளத்திலிருந்து கிளம்புகிறது. வரலாற்று பூர்வமான தரவுகளை மிக விஸ்தாரமாக தந்து, அவற்றை இலக்கியப் போக்குகளுடன் இணைத்துக் காட்டும் ஓர் எழுதும் முன்றமை இவரிடத்து துல்லியமாக காணப்படுகிறது.

ஈழத்தின் உண்மையான தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஒட்டுமொத்தமான அரசியல் பின்புலத்தில் வைத்து பார்க்கும் ஒரு பார்வையைக் கோரி நிற்கிறது. அதாவது ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களை குறிப்பாக கி.பி. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றில் இருந்து தோன்றும் இலக்கியங்களை அவற்றிற்குரிய வரலாற்று பின்புலங்களில் நோக்கி, அந்த இலக்கிய ஒழுங்கு சேர்த்தல் எவ்வாறு இலங்கையின் தமிழ் அடையாளத்தேடலுக்கு இட்டுச்செல்கிறது என்பதை நோக்குவது வரவிருக்கும் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதுகையில் முக்கிய கடமைகளில் ஒன்றாக இருக்கும்.

அப்படி ஒரு வரலாறு எழுதப்படத் தொடங்கும் பொழுது சாரல்நாடன் அந்த இலக்கிய வரலாற்றுக்கான மூலவள நாயகர்களுள் ஒருவராக அமைவார்.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்